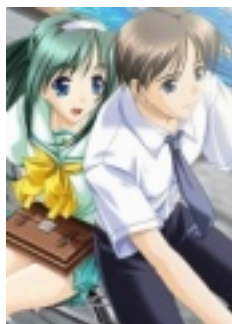

Yêu Em Trọn Đời, Bằng Một Lời Giả Dối

Contents

Yêu Em Trọn Đời, Bằng Một Lời Giả Dối	1
1. Chương 1 : Đừng Tin Vào Lời Hứa Của Đàn Ông!	2
2. Chương 2 : Cậu Nhóc Ngỗ Nghịch!	3
3. Chương 3 : Phiên Hà!!	4
4. Chương 4 : Chị Quên Cách Cười Rồi Hả?	6
5. Chương 5 : Không Có Chị Em Cạp Đất Mà Ăn!	8
6. Chương 6 : Chuyện Quả Bóng Bay Mang Tên \\\“hạnh Phúc\\\”	10
7. Chương 7 : Hoa Trân Châu.	11
8. Chương 8 : Gạt Bỏ Quá Khứ.	13
9. Chương 9 : Cậu Có Coi Tổ Là Bạn Thân Hay Không?	15
10. Chương 10 : Giáng Sinh Ngọt Ngào.	17
11. Chương 11 : Tết	19
12. Chương 12 : Lời Tỏ Tình Đêm Giao Thừa	21
13. Chương 13 : Mất Một Người...	23
14. Chương 14 : Lời Tuyên Chiến.	24
15. Chương 15 : Hai Thế Giới	26
16. Chương 16 : Xin Lỗi...	27
17. Chương 17 : Thú Nhận	28
18. Chương 18 : Tha Thứ.	30
19. Chương 19 : Trùng Hợp.	31
20. Chương 20 : Biến Đổi Tính Cách.	33
21. Chương 21 : Sai Lầm.	35
22. Chương 22 : Lạnh Lùng.	36
23. Chương 23 : Kết Thúc.	38
24. Chương 24 : Cô Bạn Phiên Phúc Dễ Thương	39
25. Chương 25 : Kế Hoạch Bất Ngờ.	41
26. Chương 26 : Tự Cho Mình Một Cơ Hội.	42
27. Chương 27 : Hạnh Phúc Thật Sự.	43
28. Chương 28 : Đầu Gấu.	45
29. Chương 29 : Tốt Nghiệp.	46

Yêu Em Trọn Đời, Bằng Một Lời Giả Dối

Giới thiệu

Xin chào tất cả các bạn, mình là Yuu, thành viên mới đây ạ ^^! Vì đây là lần đầu tiên Yuu viết truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-tron-doi-bang-mot-loi-gia-doi>

1. Chương 1 : Đùng Tin Vào Lời Hứa Của Đàn Ông!

“Con hồ ly tinh, mày dám dụ dỗ con trai tao, mày dám phá hỏng cả tương lai của nó, mày chết đi, chết đi!!!”

“Em à, đợi anh nhé, khi nào công thành danh toại anh sẽ quay về đón em...”

“Cầm số tiền này rồi cuốn xéo xa thật xa chỗ này đi, đừng mang thêm ô nhục cho dòng họ này nữa, căn nhà này, coi như không có cô!!!”

“....”

- Hah!!!

Tuệ Trân choàng tỉnh sau cơn ác mộng, đôi mắt vẫn còn đờ đẫn vì ngạc nhiên và lo sợ, cái cảm giác mà suốt 1 năm nay cô phải chịu đựng. Cô đặt chân xuống, với lấy cốc nước, uống cạn rồi đi thay bộ váy ngủ ướt đầm mồ hôi.

” Còn có 2 tiếng nữa là sáng rồi, thôi dậy luôn vậy..”

Tuệ Trân kéo rèm cửa sổ màu xanh nhạt, tưới nước cho cây xương rồng nhỏ. Nụ hoa nhỏ hé ra giữa những bụi gai rậm rạp, sắc bén, cô thật khâm phục nó còn mạnh mẽ hơn cả mình. Chuẩn bị xong xuôi, cô nhìn lại mình trong gương, ánh mắt không giấu nổi niềm thất vọng: mí mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, da tái xanh, gầy rộc, đôi mắt màu tro xám mang đầy vẻ u buồn, tăm tối. Ngày qua ngày, cô lại càng tiều tụy, nhìn cô như người sắp chết...thực tình cô cũng chẳng còn hi vọng hay níu kéo gì cái thế giới tàn nhẫn này nữa...

Xách cặp ra khỏi khu nhà trọ, Tuệ Trân vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng vô cảm. Không có một ai chào hỏi cô, chỉ có những lời bàn tán và những cái chỉ trỏ đầy khinh bỉ. Thật tình mấy người này cứ như vậy cả năm rồi mà không chán sao? Tuệ Trân vẫn bình tĩnh như không, bước nhanh qua con hẻm nhỏ để đến trường cho kịp giờ.

“Đúng là hư hỏng, bọn trẻ thời nay thật không thể tưởng tượng được..”

“Mới 17 tuổi thôi đó nha, tụi nó bị nghiện cái trò sống thử gì gì đó, con gái tôi mà vậy chỉ có chết!”

“Cha mẹ đâu không dạy dỗ cho đàng hoàng, ăn rồi phá hoại!”

“...”

Hôm nay là ngày những học sinh có nguyện vọng thi vào trường Đông Anh đến tham quan. Mỗi một học sinh “tiền bối” ở đây sẽ dắt một “em nhỏ” đi tham quan vòng quanh trường và giải đáp những thắc mắc cần thiết. Tất nhiên Tuệ Trân cũng không phải là ngoại lệ.

“Xin chào tất cả các em học sinh! Cảm ơn vì các em đã có mặt trong buổi tham quan ngày hôn nay!” Thầy hiệu trưởng cầm cái mic nói oang oang. ” Hi vọng các em sẽ hài lòng về ngôi trường các em đã chọn. Giờ thì các em có thể tự chọn lấy ình một hướng dẫn viên miễn phí nhé!”

Từng lượt học sinh đi qua, chọn lấy một” tiền bối” rồi bắt đầu tham quan trường. Hàng học sinh đã gần hết rồi mà Tuệ Trân vẫn đứng đó, không có lấy một ai chọn cô.

“Mình nghe nói chị đó hư hỏng lắm, đừng đến gần chị ta!”

“Ừa, mẹ mình cũng bảo thế, thôi qua đi”

Đôi mắt màu xám tro của Tuệ Trân trùng xuống. Dù là quen rồi nhưng mỗi lần nghe thấy những lời nói khinh bỉ và coi thường đó, Tuệ Trân vẫn thấy lòng hơi nhói... Chỉ còn hai học sinh cuối, Tuệ Trân quay người bước đi.

“Thôi kệ, không ai chọn thì đỡ mệt vậy!”

- Này chị gì đó ơi!

Tuệ Trân vẫn không dừng bước, bỗng tay áo cô bị kéo giật lại. Cô ngơ ngác quay đầu lại. Một cậu bé cao ngang ngang cô, gương mặt tươi cười:

- Chị làm hướng dẫn viên cho em nhé!

Tuệ Trân vẫn chưa hết ngạc nhiên. Cho đến lúc cậu bé lôi cô đi xềnh xệch thì cô mới choàng tỉnh!

2. Chương 2 : Cậu Nhóc Ngõ Nghịch!

-Chị, em tên là Gia Nhật Khánh!

-Tôi biết.

-Sao chị biết?

-Trên phiếu của cậu.

-Thế chị tên gì?

-Cậu không cần biết.

-Thầy hiệu trưởng bảo chị phải giải đáp mọi vấn đề em thắc mắc cơ mà?

-Cái này ngoài phạm vi.

-Oh, em hiểu rồi!

-Thế giờ cậu muốn biết gì?

-Ah, tất cả!

-Được thôi!-Tuệ Trân chìa ra một bản giấy photo- Tất cả có trong đó, cậu tự nghiên cứu đi!

Bỗng một cô bé rất xinh chạy ập tới, vừa nói vừa thở hổn hển :

-Khánh, thì ra cậu đang ở đây à?

-Sao cậu đi có một mình? “nô lệ miễn phí” đâu?- Cậu nhóc hỏi lại

Cô bé kiêu hãnh hất mái tóc dài óng mượt ra sau gáy :” Toàn lũ yêu râu xanh! Tổ nổi hết cả da gà rồi đây nè!”- rồi quay qua ôm lấy cánh tay Tuệ Trân, thân mật: “Chị à, hay chị dẫn em đi tham quan được không?”

-Không được!- Khánh tách cánh tay cô bé ra khỏi Tuệ Trân- Chị ấy là của tớ rồi, ok? Đi thôi, cậu cố gắng ở lại kiếm anh chàng nào thật đẹp trai dẫn đi nhé! Bye!

Mặt cô bé bỗng biến sắc, cánh tay buông thõng, ánh mắt ngạc nhiên lên mức tột độ:”Khánh...?”

-Cậu sao lại bỏ cô bé ở đó?-Tuệ Trân thực lòng thấy thương ánh mắt của cô bé lúc đó

-Cậu ấy tự đi được.

-Nếu cậu tham quan xong rồi thì về đi, người ta về hết rồi.

-Cho em biết tên chị được không, em còn cần chị giúp nhiều lắm, chị giúp rồi thì phải giúp cho trót chứ, không biết tên chị em biết đâu mà tìm?

Tuệ Trân thở dài.

-Lâm Tuệ Trân!

Chiều mùa thu lạnh lẽo, gió lùa vào những tán cây thông quanh khu trọ, rít lên từng hồi, Tuệ Trân trầm nghĩ:”Sắp mưa rồi, ra rút đồ thôi”.

-Để em giúp chị!

Tuệ Trân ngạc nhiên, nhận đồng quần áo từ tay Khánh:”Cậu ở đây?”

“Vâng!”-đáp lại cô là một nụ cười tươi rói.

“Khéo nhỉ.” –Tuệ Trân thờ ơ.

“Nếu em nói em đến đây vì có một khách trọ tên là Lâm Tuệ Trân thì chị có tin không?” Khánh nửa đùa nửa thật.

Tuệ Trân mở cửa phòng, ném lại một câu “ Tùy cậu nghĩ “

Khánh ngồi bên mái hiên phòng trọ, mỉm cười đưa tay hứng những giọt nước mưa trong vắt. “Vây thì em sẽ nghĩ là chị tin...”

Tuệ Trân đang ngồi gấp quần áo thì nghe thấy tiếng loảng xoảng đinh tai nhức óc liên tục không ngừng, đành chịu thua bước ra trước cửa phòng bên cạnh, gõ nhẹ:”Không sao chứ?”

Không có tiếng trả lời.

Tuệ Trân gõ thêm một tiếng nữa :”Trả lời đi nhóc? Không sao chứ?”

Vẫn không có tiếng trả lời. Cửa không khóa.Tuệ Trân hốt hoảng đẩy mạnh cửa làm cái bản lề muốn bung ra. Gương mặt cô trắng bệch vì cảnh tượng trước mắt mình...

3. Chương 3 : Phiên Hà!!

Nồi niêu xoong chảo, chén đĩa vỡ ra từng mảnh văng tới tận mép cửa. Tuệ Trân ngược mắt lên, cơ hồ là đang chổng mặt với bao nhiêu đồ đạc lộn xộn(nói chung là mấy cái thứ chả biết từ đâu rớt xuống muốn ngập phòng luôn ý >.<). vừa=“” tìm=“” lỗi=“” để=“” vào,=“” cô=“” vừa=“” méo=“” mặt=“” “chỗ=“” này=“” người=“” ở=“” được=“” sao???”=“”>

Tuệ Trân ló cái đầu nhỏ vào: “Nhóc không sao chứ?”

Nhật Khánh ngồi giữa đống hỗn độn, hai tay nâng hai chồng đĩa chênch qua chênch lại, miệng cũng ngậm cái đĩa nốt, lắc lắc đầu, tỏ ý:”Không sao hết”

“Trời đất!”- Tuệ Trân ngồi xuống cạnh cậu, vừa nhắc chồng đĩa xuống vừa chán nản:”Cậu tính làm xiếc trong cái phòng trọ bé tẹo thế này à?”

“Không sao, không sao!”-Khánh thở dốc-“Chị về đi, để em tự quét dọn được rồi!”

“Thôi, để đấy tôi làm cho, tay cậu chảy máu rồi kia kìa”

“Ừ hử, đứt lúc nào thế nhỉ?”

“Ra ngoài mau đi, mà thôi cậu ở đây cũng được, ra ngoài đấy chỗ đâu mà ngồi!”

Tuệ Trân cầm lấy chổi quét mớ hỗn độn, nhặt từng mảnh vỡ lên, cẩn thận cho vào bao rác, không sót một mảnh. Khánh gãi gãi đầu bằng cái tay vừa quần bằng xong: "Xin lỗi chị nhé, tại ít tiếp xúc với bếp núc nên đụng đầu là hồng đấy ngay hà, hi hi!"

"Không có gì, tôi mà không giúp cậu thành ra thấy áy náy thôi, cậu đừng hành hạ cái lỗ tai của tôi nữa là được rồi!"

"Em làm phiền chị lắm hả?"

Tuệ Trân không trả lời, đứng dậy: "Xong rồi đó. Còn mớ ở ngoài cậu tự dọn đi nhé, tôi nói thật chỗ này giống cái nhà kho hơn là cho người ở đấy..."

"Vâng, cảm ơn chị nhé, em dọn ngay đây ^^"

Tuệ Trân mở cửa phòng, thở dài thườn thượt. Đồng quần áo còn chưa gấp xong, giờ đã phải đi làm bữa tối. Dù sống có một mình Tuệ Trân vẫn ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng không bỏ một bữa nào. Đang vo gạo thì lại nghe tiếng lạch cạch rồi phùng lên ở phòng bên cạnh, Tuệ Trân lại lật đật chạy sang "Gì nữa vậy nhóc?"

Khánh đang luống cuống dùng tay hất nước từ cái vòi nước nhỏ xíu lên vách ngăn bằng ván ép đang cháy. Tuệ Trân hốt hoảng chạy ra đầu dãy phòng trọ, mở vòi nước lớn xách lấy một xô nước to dùng hất cái "ào" lên tấm vách.

"Cậu hất như thế thì đến kiếp sau mới dập xong à?"

Lại gãi đầu... "Em chưa nấu ăn bao giờ, nên không biết..."

"Đàn ông con trai các cậu ngày nay là công tử bột hết cả. Không biết thì phải nói người ta chứ?"

Tuệ Trân quay lại phía tấm ván bị cháy: "Cháy nhiều đấy, cậu chuẩn bị đèn đi, bà chủ ở đây khó tính lắm. Giờ sao nấu nướng được?"

Có thể miêu tả đôi mắt của Khánh bây giờ hơi hơi giống "nai rừng". Hơn nữa còn là loại thuần chủng!!

Tuệ Trân thở dài: "Thôi, lỡ rồi, câu qua nhà tôi ăn tạm đi, đêm hôm rồi đừng ra ngoài nữa, con hẻm này vắng người, nguy hiểm lắm"

"Thôi. Thôi ạ, không cần đâu, em ăn mì gói được rồi!!!"

"Mì gói đâu?"-Tuệ Trân nghiêng đầu

"..." Lại mặt "nai"

Tuệ Trân lắc đầu, thở dài nữa "Qua đi"

"Xin lỗi chị nhé!"

"Không có gì!"

"Nhưng em thấy áy náy quá...Ngại nữa"(ngại sao còn qua?)

"Sau này không thiếu cơ hội cậu trả tôi, câu yên tâm, tôi chẳng cho không ai bao giờ đâu!"

Khánh rùng mình.

"Vây...vây em làm phiền chị bữa nay rồi ^^"

"Vô đi, nói nhiều quá"

"..."

"Dạ!!!"

4. Chương 4 : Chị Quên Cách Cười Rồi Hả?

“Cậu ngồi đây, tôi nấu nhanh lắm, có mấy tính đó, cậu kiếm gì chơi đỡ đi”-Tuệ Trân đi thẳng vào bếp, 15 phút sau bê ra một mâm cơm nhìn rất ngon mắt. Khánh nhìn cô, tủm tỉm cười.

“Cười cái gì? Ăn đi!”

“Không có gì, chỉ là em thấy chị giống...vợ em quá, hehehe!”

” Vợ vẫn, tôi chẳng là mẹ cậu thì thôi chứ đi làm vợ cậu à?”

“Chị mới là vợ vẫn đó, hơn có 1 tuổi sao mà làm mẹ được???”

“Hơn 1 tuổi cũng là hơn, cậu còn nhóc con như vậy vợ con cái gì!”

Khánh đang định nói thêm thì Tuệ Trân nhét muống cơm bự chẳng vào miệng cậu, đôi mắt rực lửa :“Một là âm thầm mà ăn, hai là từa lừa cái miệng rồi nhin!”

Khánh gật gật đầu lia lịa “Ủm...ừm..”

Thế là cậu cảm đầu ăn không dám ho he thêm một tiếng nào nữa T.T

Tuệ Trân bê chén bát vô rửa , tắm táp xong xuôi, đi ra vẫn còn thấy Khánh ngồi trước màn hình vi tính, chơi game khí thế.

“Chưa về hả?”

“Hử? À, chưa...”-Khánh đang chơi dở, đáp thờ ơ

Tuệ Trân nhìn cánh tay quần băng của Khánh, hỏi “Cậu băng tay bằng cái gì đấy?”

“Hả, là khăn tay...”

“Thật tình”-Tuệ Trân lắc đầu, đứng dậy đi về phía tủ thuốc-“Nhìn như chó gặm vậy”

“Chó...gặm?”-Khánh rời mắt hẳn khỏi trò chơi đang hấp dẫn

“Tôi nói sai à?”

“À...không...hồi nãy...thực tình em có dùng miệng...để băng...” (sax)

“Ý tôi không bảo cậu là chó...”_Tuệ Trân đáp-“Chỉ là giống chó thôi!”

Bỗng Khánh có cảm giác như mình vừa rơi xuống vực thẳm!

“Thôi kệ!”-Khánh chép miệng, thầm nghĩ “Ít ra thì”giống chó” còn đỡ hơn“là chó”!”

“Đưa tay đây tôi băng lại cho, câu băng thế thì chết vì nhiễm trùng đấy”

Tuệ Trân tháo chiếc khăn tay ra, quấn quanh cổ tay cậu mấy vòng băng gạc, cột lại thành cái nơ, động tác thuần thục.

“Oa, chi giỏi thật, đẹp quá ^^”

“Xong rồi, cậu về đi”

“Nhưng em đang chơi dở mà...”

Tuệ Trân đẩy Khánh ra cửa “Về tắm rửa đi, người cậu bốc mùi rồi kìa, ở lại chỉ tổ tốn điện, đi, đi về!”

Tuệ Trân đóng sầm cửa lại. Cô lắc đầu “Thật tình cái thằng nhóc phiền phức này!”

Cô lấy đồng bài tập ra làm, kiên nhẫn đến lúc đồng hồ chỉ 10h đêm mới tắt đèn, trèo lên giường chìm vào giấc ngủ yên tĩnh...

5h sáng hôm sau.

Tuệ Trân lại bị đánh thức bởi cơn ác mộng không bao giờ dứt. Như mọi ngày, việc đầu tiên cô làm là kéo rèm cửa, tưới nước cho cây xương rồng nhỏ. Ánh sáng sớm mai tràn vào căn phòng nhỏ. Tóc Tuệ Trân đen nhánh, bông bênh, chấm xuống tận eo của chiếc váy ngủ trắng muốt, cô như tỏa ra một thứ ánh sáng kì lạ, chỉ có đôi mắt xám tro là u buồn, tăm tối. Nhìn cô như một thiên thần bị đày xuống địa ngục lạnh lẽo, cô đơn.

Cô bật mở cánh cửa sổ bằng gỗ, vừa vặn nghe tiếng “Bốp” và...

“Ack!!!!”

Tuệ Trân ló đầu ra phía ngoài cửa sổ “Ai thế?”

Khánh lồm cồm bò dậy, tựa vào bệ cửa sổ, ôm mặt “Chị đập cánh cửa trúng mặt em rồi!!!”

“VẬY HẢ, XIN LỖI NHÉ!” _Tuệ Trân thản nhiên

Vừa xoa xoa cái mũi đỏ ửng, Khánh bắt chuyện: “Chị không hỏi em vừa đi đâu về à?”

“Hỏi làm gì?” -Tuệ Trân hỏi lại

“Hỏi để biết!” -Khánh toe toét

“Thần kinh!”

“Bệnh đó em chích vacxin rồi chị, hehehe!”

Tuệ Trân thở dài. “Đi đâu về?”

“Đi tập thể dục!”. Khánh hí xon chạy qua chạy lại, làm vài động tác thể dục trước mặt Tuệ Trân.

Cậu mặc một bộ đồ thể thao adidas màu đen sọc trắng, trông rất khỏe khoắn và năng động.

Múa máy xong, cậu tựa vào bệ cửa sổ “Chị tưới cây à?”

“Chứ gì nữa?”

“Úy, nở hoa rồi nè. Tên nó là gì?”

“Thì là xương rồng”

“Không, tên chị đặt cho nó cơ!”

“Nó có phải thú đầu mà đặt tên?”

“Nhưng mà nó thuộc sở hữu của chị thì phải đặt tên cho nó chứ?”

“Vớ vẩn!” -Tuệ Trân đáp thờ ơ

“Em thắc mắc cái này, sao chị chẳng bao giờ cười hết vậy?”

“Không thích thì không cười thôi!”

“Hay là chị quên cách cười rồi?”

“Cậu làm ơn đừng có nói mấy câu sến súa như thế!”

“Thế thì bây giờ em thách chị cười cho em xem đây!”

“Mắc gì tôi phải thách với cậu?”

“Đấy, rõ ràng là chị không biết nên mới không dám thách nhá, nhá, nhá!!!”

“Cứ cho là vậy đi”

“Đấy, như thế này...” -Khánh kéo hai khóe miệng Tuệ Trân lên- “Đó, đó...”

“Vớ vẩn!” -Tuệ Trân gạt tay cậu xuống, đi vào trong.

“Hơ, đang nói chuyện mà chị đi đâu thế?”

“Lấy bông bịt tai!”

“Sao phải bịt?”

Tuệ Trân lấy một miếng bông gòn đặt vào tay Khánh-“Cậu cũng bịt đi, bà chủ nhà sắp tới ca cho cậu một bài cái tội làm cháy vách phòng trọ đấy. Bả mà nổi cáu lên chỉ sợ cậu không toàn mạng mà về thôi!”

Vừa dứt lời thì từ đầu dãy hành lang vang lên tiếng chạy ục ục long trời lở đất. Bà chủ trọ này thực tình giống “Trư phu nhân”, mỡ không để đâu cho hết!

“Ai làm cháy vách phòng???????”-Bà ta hùng hổ

“Là...là cháu ạ..”-Khánh sợ hãi vừa giơ tay, vừa lùi lại một bước

Bỗng ánh mắt “ăn tươi nuốt sống” của “Trư phu nhân” hóa thành ánh mắt đờ đẫn, mê mệt, lại còn nổi trái tim lên bụp bụp!

“Đẹp trai quá!”-Bà ta thốt lên

“Xin lỗi cô...cháu sẽ đền tiền cho cô..”

“Không cần!”-Bà ta xua tay-“Nể tình anh đẹp trai, em sẽ không lấy tiền đâu, chuyện nhỏ ấy mà, hê hê hê!”

Khánh rung mình, lùi lại một bước nữa “VẬY THÌ...CẢM ƠN CÔ QUÁ...”

Tuệ Trân nhìn thấy ánh mắt “không trong sáng cho lắm” của bà ta thì cũng rung mình theo, đưa tay gỡ hai cục bông ra khỏi tai “Xem như thứ này vô dụng rồi..”, sau đó đi thẳng về phòng, mặc cho tiếng gào thét thảm thương của Khánh phía sau!!!

5. Chương 5 : Không Có Chị Em Cạp Đất Mà Ăn!

Tuệ Trân xách cặp ra cửa, gặp Khánh còn đang chóng mặt vì “sức nặng” của “Trư phu nhân”.

“Sao? được bà chủ ưu ái có vui không?”

“Em...thấy...mức độ ngang với say xe đi từ trên núi xuống...”

“Cậu đúng là có phước không biết hưởng, không biết chừng sau này cậu còn được trừ tiền trọ!”

“Á, em không dám, không dám đâu!”-Khánh nhẩy tưng tưng

“Thôi, đi học đi, muộn đó!”

Khánh lèo đèo đi sau Tuệ Trân, lâu lâu họ còn đối đáp mấy chuyện...tức cười.

“Chị này, sau này bữa nào chị cũng nấu cho em ăn được không?”

“Thần kinh à? Tôi có phải mẹ cậu đâu?”

“Đi mà chị, em sẽ góp gạo với thức ăn, chị chỉ việc nấu thôi, nha?”

“Không rảnh!”

“Đi chị, nấu cho 1 người ăn hay 2 người ăn cũng thể thôi, chị lại còn đỡ được tiền thức ăn nữa, lợi quá còn gì?”

“Tôi không thích mang nợ ai hết, nhất là về tiền bạc!”

“Chị cứ coi như là thương cho em đi, em không biết nấu nướng, cũng không quen ai hết, ngoài tiệm lại không đảm bảo vệ sinh, em không muốn chết sớm đâu mà chị!!!”

Tuệ Trân quay lại, trừng mắt :“Ai thương cậu?”

Khánh nghiêm túc:“Chị! Em nói thật đấy! Không có chị em cạp đất mà ăn luôn!”

“Vậy thì cạp đất mà ăn đi!”-Tuệ Trân quay người lại-“Tôi không có thì giờ mà giúp cậu!”

Khánh tiu ngửu bước vào lớp học. “Bà chị này cứng đầu ghê gớm”

-Khánh! Cậu đây rồi!

Là cô bé hôm tham quan trường.

-Bảo Ngân, cậu cũng học lớp này à?

-Ừa!-Cô bé cười tít mắt, lộ hai cái răng khểnh dễ thương cực!-Cậu chuyển chỗ ở rồi à, hôm trước tớ có đến nhà cậu, chị giúp việc kêu cậu đi rồi...

-Ừ...-Khánh quăng cặp lên bàn, ngồi gác chân lên cái ghế bên cạnh.

-Có chuyện gì sao?-Bảo Ngân ngồi xuống cạnh cậu-Chẳng lẽ ông với cậu lại...

-Suyt!-Khánh đưa một ngón tay lên miệng Bảo Ngân-Đừng nói chuyện này ở trường, tớ không muốn...

-Tớ hiểu rồi!-Bảo Ngân gật đầu lia lịa -Mà giờ cậu ở đâu, có quen biết ai không?

-Có!

-Ai thế?

-Tuệ Trân!

-Là chị bữa trước đó hả?

-Bảo Ngân, tớ nhờ cậu cái này được không?

-Hả? Ừ...được chứ! Mà cái gì?

Khánh ghé tai Bảo Ngân nói nhỏ, mặt cô bé thoáng buồn, nhưng lại lập tức vui vẻ ngay:

-Ừ, nhất định tớ sẽ giúp cậu!

-Cảm ơn nhé...Cậu là người bạn tốt nhất của tớ- Khánh cười

Tan học...

-Chị đợi em với!!!

-Cậu bám tôi hoài vậy?

-Cùng đường về mà, chị em mình đi chung có sao đâu!

-Giờ tôi không về nhà, cậu về một mình đi!

-Ừa, chị đi đâu vậy?

-Làm thêm!

-Trường mình có quy định cấm học sinh làm thêm cơ mà? Chị không sợ bị kỉ luật hả?

-Tôi chỉ làm trong nhà bếp thôi, không ai bắt được đâu.

-Trưa nào chị cũng không về à?

-Chứ gì nữa? Sao cậu cứ có cái tật biết rồi còn hỏi thế nhỉ?

-Thế chị ăn trưa ở đâu?

-Tôi ăn ở chỗ làm.

-Thế thì em cũng ăn ở đó luôn ^^!

-Sao cậu bảo ăn quán mất vệ sinh?
-Chị đứng bếp thì em không cần lo nữa ^^!
-Tôi không có sạch sẽ như cậu nghĩ đâu!
-...đỡ hơn cạp đất ăn chị ạ...T.T
-Tùy cậu thôi!

6. Chương 6 : Chuyện Quả Bóng Bay Mang Tên \\\“hạnh Phúc\\\”

Hai người rẽ vào một quán ăn nhỏ. Tuệ Trân ném lại cậu nhóc bên ngoài, bắt đầu công việc của mình, lúc đồng hồ điểm 1h trưa, cô bê khay cơm của mình ra bàn ăn thì chỉ thấy một mẩu giấy nhỏ :”Em ăn xong rồi, về trước đi siêu thị mua thức ăn giúp chị nhé!^^”.

Tuệ Trân nổi giận, đứng phắt dậy, cầm mạnh thìa vào đĩa cơm:”Cái thằng nhóc này, đã bảo không rảnh rồi mà!”

Nhận thấy mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình, cô dần dần ngồi xuống:”Em xin lỗi...”

“Sống chung với thằng nhóc đó lâu ngày chắc chết luôn quá!”-Cô vừa đi vừa cằn nhằn.

Bỗng Tuệ Trân trông thấy một cô bé đứng trước cửa phòng cậu nhóc, vẻ mặt rất mất kiên nhẫn, chắc đứng đây lâu lắm rồi.

“Em tìm ai thế?”-Tuệ Trân hỏi

“A, là chị! Vậy đúng là cậu ấy ở đây rồi!”

“Em tìm Khánh hả? Nó chưa về đâu, đi siêu thị rồi”

“Vậy ạ? Làm sao bây giờ, em đến đây chờ từ lúc tan học lận...”

“Em vào đây chờ đỡ đi”-Tuệ Trân mở khóa phòng-“Có việc gì gấp lắm hả?”

“Dạ không, cậu ấy hẹn em đến đây lúc tan học mà, chắc lại quên bég đi rồi”-Cô bé xịu mặt

“Hẹn? Bạn gái hả?”-Tuệ Trân vừa rót nước vừa hỏi

“Ấy không! Không phải đâu ạ!”-Cô bé xua tay lia lịa

“Chị chỉ hỏi vậy thôi!”-Cô đặt cốc nước xuống-“Uống đi !”

“Quên giới thiệu với chị, em là Ngô Bảo Ngân, bạn từ nhỏ với Khánh!”

“Ừa, Ngân! Cậu tới rồi à?”

“Tới mấy tiếng trước rồi!”-Bảo Ngân lừ mắt, đứng phắt dậy-“Lần này không cho cậu ăn đập tở không là người!”

Bảo Ngân kéo cổ áo Khánh, gần từng chữ một:”Tở là con gái! Là con gái! Có biết không hả? Tên tiểu nhân hèn hạ nhà ngươi bắt bốn cung lãng phí thời gian vàng bạc có biết tội chưa hả?”

Khánh tái mặt:”Bình tĩnh, bình tĩnh! Tở biết tội rồi, tở sẽ đền, cái gì cũng chịu hết! Tha cho tở đi, cú song phi của cậu tở chịu không nổi mất!”

Tuệ Trân chịu không được, kéo cổ cả hai đứa ném sang phòng bên cạnh:”Về nhà đóng cửa mà bảo nhau, ồn quá!”

“À, quên nữa!”-Tuệ Trân quay lại-“Tốt quá, có em ở đây rồi, tối nấu cơm cho nó ăn nhé!”

Bảo Ngân thả cánh tay đang nắm cổ áo Khánh ra, gãi đầu:“À, chị ơi, em cũng...”

Tuệ Trân lại thở dài. Chính cô cũng chẳng hiểu tại sao dạo này mình lại thở dài nhiều thế:“Cả hai đứa, qua đây!”

“Chị Tuệ Trân nấu ăn ngon quá đi !Ây, không được đánh lén con của tớ!”-Bảo Ngân còn ngậm đầy cơm trong miệng hét âm lên

“Đâu, tớ đang rủ cậu đi đánh quái chung thôi mà!”-Khánh giành lấy con chuột

“Cũng hay, đánh chung đi, tớ nâng cấp vũ khí luôn!”

“Hai đứa vừa ăn vừa chơi game vậy không tốt đâu!”-Tuệ Trân rút dây nguồn máy tính ra

“Aaaaaa! Chị làm gì vậy????”

“Ăn cơm đi!”

“Mất hứng quá, teo mất 1 level rồi!”-Bảo Ngân xịu mặt

Ánh mắt Tuệ Trân rực lửa:“Một là ăn, hai là nhịn!”

Thế là hai đứa cầm đầu ăn không dám ho he gì nữa T.T

“Thật tình hai cái đứa này giống nhau quá!”-Tuệ Trân nghĩ thầm.

“Tạm biệt chị nhé!”-Bảo Ngân tươi cười, quay lại dứ dứ nắm đấm vào mặt Khánh :“Coi như cậu gặp may, có lần sau thì liệu hồn!”

“Dạ, em biết rồi, thưa chị!”

Bảo Ngân nắm tay Tuệ Trân:“Chị, tên này mà dám bắt nạt chị thì cứ nói em, em sẽ cho hắn một trận!”

“Không dám đâu, tớ chưa bị bắt nạt thì thôi đi bắt ai được! Thôi về đi, cậu ở đây nữa chắc cái khu này náo loạn lên quá!”

“Xí, về thì về!”-Cô bé thè lưỡi

“Cô bé dễ thương quá!”-Tuệ Trân nhận xét

“Vâng, Ngân là người bạn tốt nhất của em từ trước tới giờ đó!”

“Bảo Ngân rất tốt. Những gì có trong tầm tay, hãy nắm lấy. Đừng để nó vượt mất rồi lại hối hận!”

Khánh ngậy người:“Là sao?”

“Như tôi chẳng hạn...”-Tuệ Trân nhắm mắt, đi vào phòng“Ngủ sớm đi, mai đi học!”

Các bạn biết không, Hạnh phúc là một quả bóng bay đấy! Nếu không biết nắm lấy nó, hoặc chỉ nắm hờ nó thôi, thì nó sẽ bay lên trời xanh, và mãi mãi không trở về...

7. Chương 7 : Hoa Trân Châu.

Sáng hôm sau, Tuệ Trân đang chăm chút cho cây xương rồng nhỏ thì Khánh từ dưới cầu thang chạy lên đặt cái “cộp” một phát trên bệ cửa sổ phòng cô. Là một chậu hoa, bông hoa nhỏ xíu, trắng ngần, cũng có 5 cánh nhưng nó lại cúp hết vào nhau(hơi giống hoa quai vạt ăn thịt người trong hoạt hình ^^)

“Hoa gì thế này?”-Tuệ Trân ngẩng ngửa nhìn những bông hoa nhỏ xíu.

“Hoa trên châu đó chị!”

“Sao tôi chưa nghe bao giờ nhỉ?”

“Thì giờ chị nghe rồi đó!”

“Thế tại sao nó lại được gọi là hoa trên châu? Tôi thấy chả liên quan gì đến trên châu cả”

“Này, chị thấy không, hoa của nó tròn tròn giống hạt trên châu đó!”

“Cậu nói thế nào ấy chứ...Nếu mà đặt thì tôi thấy hoa răng cưa hay là quái vật thì thích hợp với nó hơn á...”
O_o

“Chị nói cái gì vậy trời!”-Khánh đập tay vào trán-“Đây là tên em đặt cho nó, có tên chị trong đó nữa đấy!
^^”

“Vậy hả? Thế thì tôi sẽ đặt tên cho cây xương rồng của tôi là”thần kinh“”

“Tại sao?”

“Vì có tên cậu trong đó!”

“ ... ”

“Cậu không tính đi học sao?”

“Á, em về đây!”-Khánh quơ quơ cái bình tưới bên khung cửa sổ phòng mình-“Em cho trên châu uống nước trước đã!”

Cậu không biết rằng ai đó đang nói thầm“Thần kinh, mày cũng uống nước đi nhé!”. Chính cô cũng không hề biết là khoe miệng mình nhoẻn thành một nụ cười rất nhẹ, vụt tắt ngay trong phút chốc...

Tuệ Trân vừa rửa tay trong nhà vệ sinh, mở cửa định ra thì một đám con gái cá biệt không biết ở đâu ra năm sáu đứa, chắn lối cô. Đứa đứng đầu-con Thảo đầu gấu- nhỏ điều thuốc đang hút dở xuống đất, hất hàm nói:“Nói chuyện xiu đi cưng!”

Tuệ Trân dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, chân chống lên cánh cửa xốp:“Tụi bay muốn gì?”

“Ái chà!”-Nó vỗ tay-“Con bé yếu đuối 1 năm trước núp sau thằng Tấn Duy đâu rồi? Nếu tao nhớ không nhầm thì nó còn sống chết van xin tao tha cho nó nữa phải không tụi mày? Ha ha ha!”

Thảo đầu gấu cười, mấy đứa theo sau cười theo thành một tràng cười man rợ.

“Tao không có thì giờ nghe tụi mày ôn kỉ niệm với nhau! Muốn gì thì nói đại đi, tao còn phải vào lớp!”-Ánh mắt Tuệ Trân sắc lạnh, kìm nén cơn giận.

“Một con ** cặn bã như mày còn nghĩ đến chuyện ôn sách vở mà học hành sao? Tụi tao chỉ lâu ngày không gặp muốn tới hỏi thăm cưng xiu thôi mà có cần làm mặt vậy không?”-Nó đặt tay lên vai Tuệ Trân-“À quên, dạo này mày đang bận bám phi công trẻ nên làm gì có thời giờ cho tụi tao, đúng chứ?”

Tuệ Trân gạt tay nó ra khỏi vai mình:“Nếu tụi mày rảnh thì nên xem lại ai bám ai!”

“Mày cáo già hơn tao nghĩ rồi đấy! Thế mà tao cứ tưởng mày muốn ném lại cái cảm giác cả năm rồi không được ném ấy chứ!Mày nghĩ thằng nhóc đó thèm mày sao? Hay là nó muốn mày rồi? Nói xem, nó trả ày bao nhiêu?”-Lại một tràng cười man rợ nữa.

Mắt Tuệ Trân ánh lên sự khinh bỉ:“À, thì ra tụi bay mê một nhóc đó rồi đến cảnh cáo tao chắc? Có giỏi thì tán đổ nó đi, cần phải dính đến tao làm gì?”

Thảo đầu gấu nhỏ toét một bãi nước bọt xuống đất:“Tụi tao đây chẳng có mê một gì nó, chẳng qua là thấy con ** như mày không lo yên phận, lâu ngày thấy gai mắt thành ra ngứa ngứa chân tay thôi.”

Tuệ Trân nhếch mép:“À há, ra vậy. Tụi mày đã nghĩ tao là con ** cặn bã nhất trên đời thì cứ nghĩ là tao để yên cho tụi mày thích nói gì thì nói, thích làm gì thì làm à? Có giỏi thì cứ làm thử xem!”

“Ok, mày đã thích thì tao chiều, sao phải xoắn!”-Thảo đầu gấu liếm môi.

Khánh thang thông dong trên hành lang lớp 11, quay ngang quay ngửa:“Đâu rồi không biết!”

Bồng Bảo Ngân chạy ập tới, kéo kéo tay cậu, thở không ra hơi“Khánh...Chị Tuệ Trân...Chị ấy...”

Khánh nắm hai vai Bảo Ngân, hỏi dồn:“Chị ấy làm sao???”

“Hả???”

“Con **, dám thách thức tụi tao, gặp lần nữa liệu cái hồn mày!!!”

Tuệ Trân khó nhọc đứng dậy, đi lảo đảo, người đầy vết thương, quần áo xộc xệch, tóc rối bù, nhưng không có một giọt nước nào vương trên mắt cô.

“Chị sao thế này?”-Khánh đỡ lấy cô

“Buông tôi ra!”-Tuệ Trân vung tay cậu ra

“Chị đừng bướng nữa, nhìn chị thăm lăm đấy!”-Khánh kiên nhẫn

Tuệ Trân đứng thẳng dậy, hét vào mặt cậu:“Phải đấy, tôi thăm lăm,thăm đến mức cùng cực rồi!!! Cậu nghe tụi nó nói chưa? Tôi là một con **, con ** cặn bã nhất trên đời đấy, sao còn cứ bám tôi, không biết nhục à? Nếu biết nhục thì tránh xa tôi ra đi, cậu cứ theo tôi thì coi chừng bị con ** này biến thành thứ cặn bã luôn đấy!!!”

Tuệ Trân chạy vụt đi, cô đã khóc, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, trong vắt như pha lê.

Cậu vẫn đứng yên đó, bất động, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đó, đôi tay đang dần buông thõng trong không trung.

5 phút...10 phút...20 phút...

Bảo Ngân chậm chậm đi tới, lay lay cậu:“Về thôi, cứ đứng đây chẳng ích gì đâu!”

Nhưng không, cậu vùng tay ra, chạy theo hướng bóng dáng kia vừa khuất...

8. Chương 8 : Gạt Bỏ Quá Khứ.

Tuệ Trân cứ chạy, chạy mãi mà không cần biết mình đang đi đâu...Hoàng hôn dần tắt, bóng đen đã bao trùm. Tuệ Trân vấp ngã, cô cứ nằm nguyên như vậy mà khóc, oán trách số phận nghiệt ngã.

“Tại sao? Sao không ai hiểu cho tôi hết? Tại sao tôi muốn yên ổn mà lại không để cho tôi yên? Ông trời ơi! Đến mức này rồi ông vẫn không buông tha cho tôi được sao? Tôi đã chẳng còn gì để mà mất nữa rồi!!! Chẳng lẽ tôi phải chết thì ông mới vừa lòng???”

Những vết thương trên người bắt đầu hành hạ cô, nhưng không bị được với nỗi oán hận đang giày vò cô lúc này. Cô ngất đi trên con phố xa lạ, tấp nập nhưng chẳng có một ai ngoái lại nhìn cô lấy một cái, chẳng có lấy một bàn tay chìa ra giúp đỡ cô. Tất cả đều bận rộn với công việc của mình, những con người vô cảm.

“Em đã nói là chị đừng có bướng nữa rồi cơ mà...”-Cậu chậm chậm bước lại, bế Tuệ Trân lên, ghì chặt vào lòng.

Khi Tuệ Trân mở mắt, tất cả cô nhìn thấy là một màu trắng. Trần nhà trắng, bóng đèn trắng, giường trắng, chăn trắng, ngay cả những người bên cạnh cũng mặc áo...màu trắng nốt.

“Vết thương không nghiêm trọng lắm, chủ yếu do sốc về tâm lý và thiếu ngủ, nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ vài ngày là khỏe lại!”

“Cảm ơn bác sĩ!”

Thì ra đây là bệnh viện.

“Chị tỉnh rồi à?”

Cô im lặng, không nói.

“Bác sĩ nói chị bị thiếu ngủ, đêm nào chị cũng bị mất ngủ hả?”

Tiếp tục im lặng.

Lát sau, cô mới khẽ hỏi: “Tại sao?”

“Chị muốn hỏi về cái gì?”

“Đã biết con người tôi như vậy, sao không xa lánh tôi như những người khác?”

“Vì em hiểu chị cần có một cơ hội. Thế thôi! Chị nghỉ đi nhé!”- Cậu đứng dậy.

Tuệ Trân ngồi hẩn dầy, giọng trầm trầm: “Đó không phải là một lý do”

Khánh quay lại, ngồi xuống chỗ cũ: “Nếu chị hứa là không giận thì em sẽ cho chị biết”

“...được!”

Cô khoanh tay trước ngực, yên lặng lắng nghe.

“Chị rất giống mẹ em...”

“Về cái gì?”- Cô ngắt lời.

“Em là đứa trẻ sinh ra mà không có bố!”- Giọng cậu lạc đi, run run.

Tuệ Trân nhắm mắt lại, mặt tái đi.

“Có thể chị không tin, nhưng...”- Cậu nghẹn ngào- “Mẹ không có lỗi gì hết, tất cả là do em làm khổ bà, mẹ nhất định không bỏ em dù bị đe dọa đến tính mạng... Mẹ bỏ trốn khỏi nơi đó, một thân một mình nuôi em lớn, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời em, mặc dù sự kham khổ choán hết khuôn mặt mẹ... Nhưng mẹ luôn mỉm cười trước mặt em, chưa bao giờ đánh đập em, chưa bao giờ làm em khóc, nhưng em đã thấy mẹ khóc, rất nhiều...”

Giọng cậu nhỏ dần, cậu khóc, nhưng nước chỉ tràn quanh hốc mắt, không nhỏ xuống một giọt.

“Bà dành tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất cho em, ngay cả khi hai mẹ con chỉ có một ổ bánh mì sống qua bữa, mẹ cũng đẩy hết cho em, nói một câu: “Mẹ không đói!”. Mẹ bao bọc em trong vòng tay mẹ, đi lang thang suốt quãng đường dài từ sáng tới chiều mà vẫn bán không hết nổi một tập vé số... Mẹ và em phải sống trong căn gác xép chật hẹp, phải nhét giẻ vào lỗ thông gió cho đỡ lạnh... Đó là chốn nương thân cuối cùng của hai mẹ con, thế mà người ta vẫn đuổi mẹ đi, mẹ phải ôm em ngủ trên ghế đá trong công viên suốt một tuần...”

Tuệ Trân mở mắt ra, rồi lại nhắm xuống, trên khóe mi đã vương giọt nước.

“Ngày nào mẹ cũng công em đi tìm việc làm, cái gì mẹ cũng làm hết, ngày ấy mẹ đi quét rác ở phố, một ngày người ta trả ẹ có hai chục ngàn, mẹ đã ôm chặt em, vừa khóc vừa nói: “Tốt quá rồi, con không phải nhịn đói nữa, tốt quá rồi...””

Tay cậu nắm chặt lấy tấm ga trải giường: “Hai mẹ con em cứ thế cho đến lúc em được năm tuổi, bỗng có một đám người tới đưa em đi, em hốt hoảng bám chặt lấy mẹ, nhưng mẹ lại buông em ra, vừa khóc vừa nói: “Tha lỗi ẹ...”. Sau này em mới biết, vì muốn em được ăn học đàng hoàng, mẹ đã đến nhà bố em, cầu xin họ đón em về, vì dẫu gì em cũng là máu mủ nhà họ... Em còn có một người anh trai, là con của bố và mẹ cả, anh ấy đối xử với em rất tệ, nhưng em không trách anh ấy, vì cả bố mẹ đều mất vì tai nạn lúc anh ấy mới lên sáu, nên em biết anh ấy cũng khổ tâm chẳng kém gì em.... Lúc em được mười tuổi, mới biết mẹ đã mất từ ba năm trước... Em còn chưa được cùng mẹ ăn một bữa cơm đàng hoàng...”

Tuệ Trân đưa tay lên, gạt những dòng nước mắt đang thi nhau chảy xuống...

“Từ đó em cảm thấy rất lạc lõng, ai thấy em cũng chỉ nói ba tiếng: đồ con hoang!. Em tự hỏi những đứa trẻ như em có đáng chết hay không, khi mà toàn đưa đến cho người khác thù hận và đau khổ...Ông bà, anh trai, những người xung quanh luôn nhìn em bằng con mắt khinh bỉ. Trong một lần anh ấy mắng mẹ em là cặn bã, em nổi xung lên đánh lại anh ấy thì bị ông bà đổ cho tội muốn tranh giành tài sản của bố, thế là em xách đồ ra khỏi nhà, nực cười thật, haha...”-Cậu cười, cười trong lúc khóe mắt cậu còn ầng nước...

“Tôi xin lỗi!”-Tuệ Trân thì thào.

“Đừng xin lỗi! Chị không có lỗi gì cả!”-Cậu lấy tay áo chà chà lên khóe mắt.

“Nhưng...lúc này...lúc tôi tự mắng mình...thì khác nào tôi đang mắng mẹ cậu đâu...”-Cô áy náy.

“Em hiểu!”-Khánh nắm lấy tay cô-“Chị phải mạnh mẽ lên, vì giờ đã có em đứng sau chị rồi. Những gì không thể làm ẹ, em sẽ làm tất cả cho chị!”

“Cảm ơn cậu!-Khóe mắt cô lại chảy thêm một dòng nữa.

“Coi kìa”-Cậu lau nước mắt cho cô-“Em còn chưa làm gì mà! Chị nghỉ đi nhé, em sẽ về lấy đồ cho chị, tiện thể xin nghỉ làm cho chị luôn!”

“Ừ!”-Cô đáp, cánh cửa dần khép lại...

9. Chương 9 : Cậu Có Coi Tổ Là Bạn Thân Hay Không?

Cậu vừa đóng cửa thì bỗng khựng người lại:“Bảo Ngân?”

Cô bé ngược đôi mắt to tròn lên nhìn cậu, môi mím chặt.

“Cậu nghe hết rồi?”-Khánh bước lại gần cô bé, cất giọng hỏi.

Cô bé mím môi chặt hơn nữa, chỉ lặng lẽ gật đầu.

“Tốt thôi!”-Cậu quay người lại-“Coi như thêm một người biết!”.

“Tớ muốn hỏi cậu...”

“Chuyện gì?”-Khánh đứng lại.

“Cậu có coi tớ là bạn thân...của cậu hay không?”

“Tất nhiên!”

“Thế tại sao...cậu chưa từng kể cho tớ nghe chuyện đó? Ngay cả việc...cậu là con riêng...hay những gì cậu phải chịu đựng...tớ cũng không biết...”-Cô bé nghẹn ngào, hai giọt nước lăn dài trên má.

“Vì tớ cảm thấy không cần thiết, thế thôi!”-Dứt lời, cậu bước tiếp trên hành lang.

“Tớ hiểu rồi!”-Cô bé lấy tay áo, quệt nước mắt-“Thế mà tớ cứ nghĩ...chỉ có tớ mới hiểu cậu...nhưng những gì tớ biết không phải là tất cả...Chắc từ trước đến giờ làm phiền cậu nhiều rồi!”-Cô bé quay đầu theo hướng ngược lại, chạy vụt đi.

Khánh đứng sững lại một lúc, lại bước tiếp:“Tốt thôi! Tất cả mọi người cứ rời bỏ tôi mà đi đi...Còn tôi, tôi chỉ cần cô ấy...”

Chiều rồi. Ánh hoàng hôn khẽ chiếu nhẹ nhàng, len qua khung cửa sổ trắng, lọt vào phòng bệnh của Tuệ Trân. Cô đang chăm chú vào mẫu tin nhắn trên điện thoại:“Xin lỗi chị, em chưa tới ngay được, em vào chỗ bà chủ nhà xin chìa khóa phòng chị thì bị bà bám dữ quá, không thoát được. T.T”.

Tuệ Trân khẽ rùng mình.

“Tôi nghiệp quá”-Cô chép miệng, mở một bản nhạc yêu thích, nhắm mắt lại.

”Although loneliness has always been a friend of mine

Im leavin my life in your hands

People say Im crazy and that I am blind

Risking it all in a glance

And how you got me blind is still a mystery

I cant get you out of my head

Dont care what is written in your history

As long as youre here with me

I dont care who you are

Where youre from

What you did

As long as you love me

Who you are

Where youre from

Dont care what you did

As long as you love me”

”Dù cho tới giờ anh vẫn luôn làm bạn với sự cô đơn

Thì anh vẫn cứ đặt hết vận mệnh của mình vào tay em

Ai cũng nói anh thật điên cuồng và quá mù quáng

Khi đặt tất cả tình yêu vào một cái nhìn thoáng qua

Và cách em khiến anh điên đảo vẫn còn là một bí ẩn

Anh không thể gạt bỏ hình bóng em ra khỏi tâm trí mình

Và anh chẳng hề quan tâm có những gì trong quá khứ của em

Chỉ cần em ở đây, bên cạnh anh.

Anh không hề quan tâm

Em là ai, em đến từ đâu hay em đã làm những gì.

Chỉ cần em yêu anh thôi.

Anh không hề quan tâm

Em là ai, em đến từ đâu hay em đã làm những gì.

Chỉ cần em yêu anh thôi.”

Chỉ cần em yêu anh thôi...

Chỉ cần em yêu anh thôi...

10. Chương 10 : Giáng Sinh Ngọt Ngào.

Vào những ngày cuối năm, những cơn gió tràn về mang hơi lạnh thấm vào da thịt. Mùa đông, nó không giống mùa xuân ấm áp, mà nó chỉ lạnh giá. Nó trái ngược với mùa hè vì nó không nóng ẩm. Nó càng không êm đềm như mùa thu dịu ngọt. Mà nó và xung quanh nó chỉ là sự rét buốt. Nhưng vì vậy mà sự ấm cúng luôn hiện diện bên cạnh nó, không bao giờ tắt.

“Khánh!”

Cậu giật mình quay đầu lại. Từ lúc ở bệnh viện tới giờ cậu chưa nghe lại giọng Bảo Ngân gọi mình lần nào.

“Cậu sao thế?”-Cô bé hươ hươ tay trước mặt cậu.

“À...không..”-Cậu lắc đầu-“Tớ cứ tưởng...cậu vẫn còn giận tớ chứ...”

“À...”-Bảo Ngân thu tay lại, cúi mặt nhìn xuống đất...

“Lần đó là tớ sai, cho tớ xin lỗi!”-Cô bé nắm chặt tay.

“Đừng vậy mà, cậu không có lỗi gì hết!”

“Không phải đâu! Thật tình, tớ vô duyên quá đúng không? Tớ không hỏi thì lấy gì mà cậu kể chứ! Cho tớ xin lỗi nhé!”-Cô bé vừa cười vừa nói, nhưng trong ánh mắt vẫn có chút hụt hẫng.

“Ồ...ừ...được rồi!”-Cậu lúng túng.

“A! Đúng rồi! Tối mai là Noel rồi đó, tụi mình lại ra chỗ cũ chơi nhé! ^^”-Bảo Ngân nắm tay cậu lắc qua lắc lại.

“Ừ...chắc chị ấy thích lắm!”-Cậu cười.

“Chị ấy? Có cả chị ấy sao?”-Cô bé ngạc nhiên.

“Ừ...có vấn đề gì sao?”-Cậu hỏi lại.

“A...Không có gì!”-Cô bé xua tay-“Vây tớ về trước nhé, 6h tối mai tớ đợi cậu trước cổng công viên!”

Bảo Ngân chạy đi, đôi mắt to tròn của cô bé ánh lên niềm thất vọng không tả được.

“Tại sao? Tại sao hả Khánh? Từ lúc nào...mà cậu cứ dần dần xa cách tớ như vậy...”

6h tối. 24/12.

“Ngân!”

“A, tới rồi hả? Ủa, chị đâu?”-Cô bé nghiêng đầu.

“À, chị ấy bảo tớ đi trước, còn bận chút việc đi sau!”

“À, ra vậy...”-Cô bé ngồi phịch xuống xích đu-“Vây thì ngồi đây đợi đi!”-Ngân vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh.

”Sao lâu thế nhỉ?-Cậu sốt ruột. Đã 15p trôi qua.

“Cậu chờ thêm chút xíu nữa. Chị ấy sắp đến rồi, chắc đang trang điểm đó, con gái mà!”-cô bé cười tí. 30p nữa...

“Không được rồi!”-Cậu đứng phắt dậy-“Cậu ngồi đây, tớ về xem thế nào!”

Bất giác Bảo Ngân nắm chặt lấy tay cậu.

“Đừng...”-Không hiểu sao cô bé có cảm giác nếu buông tay, cậu sẽ rời xa cô mãi mãi...

“Sao thế?”-Cậu nhúm mày.

“A!”-Cô bé buông tay cậu ra, lắp bắp:”Lạ...lạnh...lạnh quá ấy mà!”

“Thật tình!”-Cậu lắc đầu, cởi chiếc khăn choàng màu lông chuột trên người ra quăn quanh cổ cô bé-“Lạnh thế mà cậu còn mặc vậy ra đường à?”.

Mặt Bảo Ngân đỏ lừ, tay nắm chặt chiếc khăn trên cổ mình.

“Đi nhé!”-Cậu vừa chạy vừa vẫy vẫy tay-“Cậu cứ ngồi đấy, tớ về ngay!”.

Khánh chạy hết tốc lực đến khu nhà trọ, đến trước cửa phòng Tuệ Trân, cậu chống hai tay lên đầu gối, thở hồng hộc.

“Chị có đó không?”-Cậu gõ cửa nhẹ nhẹ.

“Trời, là cậu ta, làm sao bây giờ?”

“Chị! Chị không sao chứ?”-Cậu kiên nhẫn hỏi, gõ cửa mạnh hơn lần này.

“Trời ơi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Kiên nhẫn hết nổi, cậu lại dồn hết sức lực đập bay cánh cửa, xông vào trong, lớn tiếng:”Chị! Chị có ở đây không?”

Lúc này, từ phòng vệ sinh mới phát ra tiếng nói nhẹ nhẹ:”Tôi...ở đây...”

Cậu lập tức xông về phía phòng vệ sinh:”Chị sao thế?”

“À...thực ra...tôi có gặp...chút vấn đề...”-Giọng cô lí nhí.

“Vấn đề gì? Thương hàn?”-Cậu hỏi tới tấp.

“Không phải!”

“Khó tiêu?”-Cậu tiếp tục.

“Cũng không phải!”

“Hay là “dễ tiêu?”-Cậu hỏi tiếp.

Cô đập tay vào trán, đợi cậu đoán được thì đến sáng mai, à không, đến năm sau không biết chừng! Đã đến nước này...

“Tôi...thực ra...tôi...”-Cô lí nhí, so với ai kia bốc lửa nhiệt tình hừng hực:”Chị làm sao? Làm sao?”

“Bị kẹt đèn đỏ!!!”-Cô hét to, đưa tay vuốt ngực, cuối cùng cũng nói ra được...

“Trong nhà vệ sinh mà chị cũng có tốc độ nhanh chậm nữa sao?”-Cậu nghiêng đầu, ngơ ngác.

Cô:”...”

Có cần phải ngốc đến thế hay không!!!

“Thế này đi!”-Cô nói-“Cậu ra ngoài tiệm bách hóa, nói người ta lấy đồ dành cho phụ nữ, đem về đây!”

“Em đi liền!”-Cậu tức tốc chạy ra ngoài. Cô đưa tay vuốt ngực lần nữa.

Một lúc sau...

Tuệ Trân ngồi trong nhà vệ sinh, áp tay vào mặt, ngáp một cái, sao lâu thế không biết!”

“Chị ơi!”-Cậu chạy thẳng vào phòng-“Em mua được rồi này!”

“Đâu? Đưa cho tôi ngay đi!”-Cô mừng quýnh.

“Cần phải đưa ngay sao ạ?”-Cậu lại ngơ ngác.

“Đúng, đúng, cậu đưa đây mau đi!”-Cô sốt ruột.

“Trong đó chật hẹp lắm, chị ra ngoài đây cho dễ thay nè!”-Cậu nói tự nhiên, không biết mặt ai đó đang phát lửa.

“Nói cái gì thế hả??? Đưa ngay vào đây cho tôi!”.

Cô mở hé cửa,sau đó...đứng hình!

Không sai, trước mặt cô là một...bộ bikini màu trắng đang lơ lửng!

Cậu kể lể:”Người ta nói đồ cho phụ nữ nhiều lắm, thế là em lấy cái này”.

“Ai nói cậu lấy cái này?”

“Không phải chị đang chuẩn bị đi chơi sao?”

Cô:”Cậu chạy ra ngoài cửa hàng lấy số điện thoại về đây cho tôi!”.

Cậu:” ...”.

“Phù! Không thể tin nổi là mình ngồi trong nhà vệ sinh tới năm tiếng đồng hồ!”-Tuệ Trân mở cửa, xoa xoa cái chân tê cứng.-“Mà thằng nhóc đâu rồi nhỉ?”

Cô quay ngang quay ngửa, rốt cuộc cũng thấy cậu nằm trên giường, cuộn chần lại y như con kén.

“Chắc chạy đi chạy lại nhiều quá mệt rồi đây.”-Cô ngồi xuống cạnh giường, ngược mắt nhìn kim đồng hồ đã điểm 12h hơn. Cô xoa xoa đầu Khánh:”Giáng sinh vui vẻ nhé!”.

“Á! Sao mình lại nằm đây? Tuệ Trân! Chị đạp em xuống đất à?”-Khánh hét lên.

Tuệ Trân ngồi dậy, dụi dụi mắt:”Chứ chẳng lẽ tôi với cậu ngủ chung?”

“Hôm qua em đã giúp chị nhiều vậy mà còn...”-Cậu dẩu môi

“Chỉ tại cậu ngốc quá thôi, nhiều nhận gì!”-Cô chép miệng, định đứng dậy thì bỗng cảm thấy có cái gì mềm mềm quanh cổ.

“Cái gì đây?”-Cô hỏi khi sờ vào chiếc khăn màu xám lông chuột.

“Em cũng có một cái, nhưng mà hôm qua em cho Bảo Ngân mượn...A! Chết rồi! Bảo Ngân!”

Cậu tức tốc chạy ra khỏi phòng.

Cô nghiêng đầu, ngơ ngác:”Là sao?” O_o

11. Chương 11 : Tết

Kính coong! Kính coong!

Bảo Ngân lê bước chậm chạp ra mở cửa, mặt đỏ bừng.

“Ai thế?”

“Mặt cậu đỏ quá, cậu bị sốt à?”-Cậu hỏi

“A, là Khánh hả?”-Cô bé cười-“Không sao, tớ chỉ bị cảm nhẹ thôi!”

“Xin lỗi cậu nhé!”-Cậu áy náy-“Chỉ tại tớ mà cậu mới...”

“Đúng đó!”-Cô bé khoanh tay lại, mặt héch lên tới trời:“Chỉ tại cậu! Nói lời mà không giữ lời, đời này kiếp này, à không, cả kiếp kiếp sau nữa tớ cũng không tha cho cậu!”

“Tớ xin lỗi mà!”-Cậu lú lú rú rú-“Cậu muốn cái gì tớ cũng chịu hết! Tha tội cho tớ nhé!”

Bảo Ngân phì cười, lắc đầu:“Thế thì tớ cho cậu một cơ hội chuộc tội! Đêm giao thừa phải dẫn tớ đi chơi, ok?”

“Ok liền!”-Cậu đưa tay lên thành hình chữ v.

“À mà này...”-Cậu khều khều Bảo Ngân-“Hôm qua ấy, lúc tớ tới nhà chị Tuệ Trân ấy,%\$#@^*..., tớ mua mãi không đúng, vậy rốt cuộc cái thứ đó là cái gì, cậu cho tớ biết được không?”

Bảo Ngân:“...”

Cuối cùng cô bé nhéo tai cậu dắt vô nhà:“Cậu cần gấp một khóa học về phụ nữ!”

“Chúc các em một kì nghỉ Tết vui vẻ! Nhưng đừng quên làm bài tập nhé!”

Cả lớp reo hò ầm ĩ. Tuệ Trân mệt mỏi gục đầu xuống bàn. Xung quanh cô là lời bàn tán về những việc đại loại như: Tết này nên du lịch ở đâu, kế hoạch hẹn nhau đi mua sắm hoặc rủ nhau đi cầu may dịp năm mới, vân vân...Cô không quan tâm mấy chuyện đó, vì Tết năm nào cô chẳng có một mình! Cô đã quên đi sự ấm cúng của gia đình rồi, thậm chí bây giờ hai chữ “gia đình” cô cũng không chắc nó còn tồn tại trong tiềm thức của chính mình không nữa.

Một mối lết xác về nhà lăn ra chiếc giường êm ái, hôm nay tiệm ăn cũng đã cho cô nghỉ Tết, cô đã nói là không cần rồi, nhưng chị quản lí tốt bụng cứ ép cô nghỉ ngơi, còn hứa trả lương cho cô như thường nữa! Một người tốt như vậy, cô không chắc có thể gặp được người thứ hai!

“À không!”-Cô lẩn người lại-“Còn một người nữa...cũng tốt...”

“Không!”-Cô đập đập vào má mình-“Thằng nhóc đó có gì tốt chứ! Toàn đem phiền phức ình không hà!”

Cô cuộn mình lại trong cái chăn mềm mại, chép miệng:“Haizz...dù sao thì nó cũng đáng thương, xa mẹ lúc mới năm tuổi. Giá mà nó là em trai mình, mình sẽ chăm sóc cho nó thay mẹ nó...”

Cô nằm thẳng lại, ngược mắt lên trần nhà, chảy nước mắt:“Mẹ à! Mẹ nghĩ sao? Mẹ có muốn thêm một đứa con trai không? Nó dễ thương lắm đó mẹ. Con thích nó luôn rồi nè!”

“Oái trời!”-Cô bật dậy, lấy gối đập vào đầu liên tục-“Mình nghĩ cái gì, cái gì vậy nè? Mẹ ơi con nghĩ cái gì vậy trời!!!”

“Chị...chị bị làm sao thế?”

“Oái! Cậu đứng đó từ lúc nào hả?”-Cô hoảng.

Cậu một tay ôm bụng, một tay bụm miệng cười lẩn lộn. Cô tức khí, nhất thời không điều chỉnh được âm lượng giọng nói của mình:“Cậu cười cái gì? Cậu có thấy cái gì đáng cười không hả?”

Cậu đưa tay quệt nước mắt:“Có...em có thấy!”.

“Cái gì chứ??? Sao tự nhiên cậu lại cười như điên thế hả?”-Cô lớn giọng chữa ngượng.

“Thấy một người tự nhiên cứ lẩn qua lẩn lại, tự nhiên đập đập vào mặt mình, tự nhiên nhìn lên trần nhà chảy nước mắt, tự nhiên lấy gối đập vào đầu mình, nên em tự nhiên cười thôi! Sax...”-Chưa nói hết câu, cậu lại lẩn ra cười tiếp, nước mắt “giàn giụa!”

Cô trằm mền lại, mặt đỏ lựng”Mặc cậu! Cứ cười cho trặc quai hàm luôn đi!”.

“Thôi mà, cho em xin lỗi!”-Cậu bò dậy, lau nước mắt-“Tại bộ dạng chị lúc đó quá ư là...”.

Tuệ Trân gơ cái gối lên:”Nói tiếp!”.

“Giống điên!”-Cậu thản nhiên.

“Cậu dám!”-Cô trợn mắt.

“Thì chính chị bảo em nói tiếp mà!”-Ngơ ngác.

Cô:”...”.

Cái tên này khôn chẳng đúng chỗ gì cả!

“Cậu không về nhà à?”-Cô hỏi, vì mọi người trong khu trọ đều về nhà ăn Tết cả rồi.

“Không!”-Cậu trả lời, đưa tay xoay xoay chậu xương rồng bên bệ cửa sổ.

“Tôi biết họ đối xử không tốt với cậu...Nhưng dù sao họ cũng là ông bà ruột thịt của cậu...”-Cô nói nhẹ nhàng như khuyên giải.

Cậu im lặng, hồi lâu mới ngẩng đầu lên hỏi lại:”Còn chị? Chị còn ba mẹ chứ?”

Mắt cô sụp xuống, ngón tay quần quần vào lọn tóc:”Còn đủ cả..”

“Thế tại sao chị không về?”-Cậu dựa lưng vào bệ cửa sổ, nhìn cô.

“Bà ta có phải mẹ ruột tôi đâu!”-Cô chép miệng-“Cũng chẳng có gì quan trọng! Ông ta cũng để tôi ra đi như vậy, cứ coi như tôi không phải là con gái họ, thế thôi!”.

“Chị can đảm nhĩ...Một thân một mình tự túc, còn em vẫn cứ phải xài đến trợ cấp của họ! Haizzz...”

“Hoàn cảnh bắt buộc thôi...Vả lại nói về can đảm thì tôi thấy mẹ cậu hơn tôi rất nhiều..”

“Vì sao?”-Cậu ngạc nhiên.

“Vì ít ra cô ấy nhất quyết giữ lại đứa con của mình...Còn tôi...chỉ vì bông bột và hận thù...mà hại nó...”-Cô đưa tay lau đi những giọt nước mắt.

“Em xin lỗi...Đáng ra em không nên nhắc lại quá khứ nữa..”-Cậu buồn buồn.

“Không sao”-Cô xoa đầu cậu-“Cậu còn làm tôi cảm thấy cậu giống đứa con chưa được sinh ra của tôi đấy!”

“Hả?”-Cậu trở mắt. Tuệ trần xoa xoa cằm:” À! Cảm ơn cậu vì món quà hôm Giáng sinh nhé! Bây giờ mẹ con quà khăn cặp đang là mốt hả?”

Cậu:”...”

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của cô, cậu không nhịn được đập tay vào trán:”Em...về...đây...”

Cậu vò vò đầu:”Con? Tuệ Trần nghĩ gì thế không biết?”

12. Chương 12 : Lời Tỏ Tình Đêm Giao Thừa

“Cậu xem tớ mặc bộ này có được không?”-Bảo Ngân xoay người trước chiếc gương dài trong một tiệm quần áo trong trung tâm mua sắm.

“Bộ nào cũng được hết!”-Khánh vừa đánh game trong điện thoại, vừa trả lời.

“Này!!!”-Cô bé giậm chân xuống nền nhà-“Cậu có xem đàng hoàng giùm tớ không hả? Tin tưởng cậu tớ mới dẫn cậu đi theo đây nhé! Nói mau, đẹp hay không đẹp?”

Cậu phiền hà ngược mắt lên khỏi màn hình điện thoại:”Vây tớ nói thật nhé! Cậu mặc cái nào cũng xấu hết nên đừng có thử nữa, về thôi!”

Bảo Ngân:”...”

“Tớ đùa thôi, cậu mặc cái gì cũng đẹp hết!”-Cậu cười tí.

“Này thì dẻo mỗ!”-Cô bé đánh cậu một phát vào lưng rõ đau.

“Thế giao thừa thích đi đâu?”-Cậu vừa xoa xoa cái lưng tội nghiệp vừa hỏi.

“Ừm...”-Ngân xoa cằm-“A! Hay mình lên cầu XX chơi đi! Nghe nói đúng 12h có bắn pháo hoa đấy! Đứng trên sông mà ngắm pháo hoa thì tuyệt cú mèo còn gì!”

“Hử?”-Cậu ngẩng đầu lên-“Cậu làm như chưa thấy pháo hoa bao giờ ấy? Nhà giàu thế còn gì? Tổ còn tưởng cậu đòi sang Nhật ngắm anh đào nở nữa mới ghê? Sao đơn giản vậy?”

“Pháo hoa thì tớ thấy nhiều rồi!”-Cô bé khẽ vuốt mái tóc dài-“Nhưng lần này thì khác!”

“Khác cái gì?”-Cậu tò mò.

“Không nói đâu!”-Cô bé nháy mắt, kéo cậu ra khỏi tiệm quần áo-“Xong rồi! Về thôi!”

Đêm giao thừa. Cầu XX.

“Oa! Đông người quá à! Không biết có chỗ đứng không nữa!”-Bảo Ngân kêu, vẻ mặt tiếc nuối. Hôm nay cô diện một chiếc đầm màu trắng dài tới đầu gối cùng chiếc áo khoác lông màu kem nhạt, nổi bật lên giữa nền trời ban đêm.

“Trên kia vẫn còn chỗ trống kìa!”-Tuệ Trân chỉ lên phía chiếc cầu được bao bọc bởi những dây đèn đủ màu lấp lánh. Cô vẫn ăn mặc như thường:quần jeans, áo thun, không quên khoác bên ngoài một chiếc áo mỏng để chống cái lạnh về đêm, cực kỳ đơn giản.

“Đúng rồi! Chúng ta mau lên đó đi kéo mắt chồ!”-Khánh kéo tay hai người chạy lên cây cầu đông nghịt người. Cậu mặc một chiếc áo phông rộng màu đỏ kết hợp cùng quần bò nâu trông thật năng động và khỏe khoắn.

Phải khó khăn lắm họ mới len lỏi qua được dòng người qua lại như mắc cửi. Khánh chống tay lên thành cầu, thở hổn hển:“Chắc giảm đi mấy kí luôn rồi quá!”

“Uh! Hồi nãy ra ngoài thấy lạnh lên đây nóng quá trời!”-Bảo Ngân đưa tay quạt quạt.

“Tại cậu không à! Tổ kêu ở nhà tớ bắn pháo hoa cho coi mà không chịu!”-Cậu tức khí.

“Nhưng mà coi ở đây mới đẹp chứ! Cậu chẳng biết cái gì cả!”-Cô bé gân cổ cãi lại.

Tuệ Trân xua xua tay:“Thôi! Đã lên tới đây rồi thì đừng có cãi nhau nữa! Giờ muốn ra cũng khó hơn cả lúc vào nữa đó!”.

“Thôi! Để tớ đi mua nước uống đây, nóng vậy chịu sao nổi!”-Bảo Ngân cởi áo khoác, ném vào tay Khánh.

“Còn có mười phút nữa là bắn pháo hoa rồi! Cậu về có kịp không đó? Hay để tớ đi cho!”-Cậu hỏi, đưa tay đỡ lấy chiếc áo.

“Mười phút tớ dư sức! Cậu mua tớ sợ trong đó có độc lắm, hehe!”-Cô bé cười, rồi biến mất trong dòng người tấp nập.

“Cố chấp!”-Cậu lắc đầu, quay qua Tuệ Trân-“Chị không nóng à? Sao cứ mặc nguyên áo thế kia?”

“À...Không!”-Cô khẽ kéo hai vạt áo lại.

“Chị đừng như vậy nữa được không? Cho dù chị đã từng bị lừa dối nhưng xung quanh chị không phải toàn là người xấu!”

Cô im lặng, hồi lâu mới trả lời:“ Ừm...Từ khi đó tôi đã từng nghĩ là không ai tốt cả...Nhưng...”

Cô ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào cậu:“...cậu là người tốt!”

Cậu ngạc nhiên, ngẩng ngốc nhìn cô.

“Tôi đã hỏi mẹ tôi...có nên xem cậu như một đứa em trai...Có lẽ như vậy là đúng!”

“A! Xin lỗi...Cho tôi qua với!”-Bảo Ngân cầm ly nước, khó khăn len lõi vào dòng người-“Oa...chết rồi, không biết có kịp không nữa...”

“Không!”-Khánh xoay người Tuệ Trân lại-“Chị nghĩ em chỉ muốn làm em trai chị?”

Cô nhìn vẻ khó hiểu.

“Chị nghe cho rõ đây!”-Cậu hít một hơi dài, nắm chặt lấy vai cô-“Hãy làm bạn gái em nhé!!!”

Đúng lúc này thì...

Chú! Bụp!...

Pháo hoa tỏa trên nền trời đêm thật to, thật đẹp. Mọi người xung quanh kêu lên trầm trồ thán phục. Còn hai người không nhìn pháo hoa mà đang nhìn nhau...Cô ngạc nhiên tột độ, nhất thời tay chân không cử động được. Làm người yêu cậu nhóc này ư? Điều mà cô chưa bao giờ nghĩ đến...Dù cậu có tốt, nhưng cô không nghĩ là cô và cậu có thể thành một cặp xứng đôi được...

Cậu vẫn đứng đó, tay vẫn nắm chặt vai cô, vẫn nhìn cô bằng ánh mắt kiên nhẫn.

“Bốp!”-Hai người quay đầu lại thì thấy Bảo Ngân đứng đó với vẻ mặt thẫn thờ, thất vọng đến khó hiểu, ly nước lắt lắt dưới đất.

Tuệ Trân vùng tay cậu ra, chạy thật nhanh vào dòng người tấp nập.

Đến lúc cậu định thần lại, chạy theo cô thì bàn tay ấy...lại níu kéo cậu thêm một lần nữa...Bảo Ngân nói, giọng buồn buồn:“Sẽ không có lần thứ hai chứ...Khánh?”

Cậu khó xử, hết nhìn về phía Tuệ Trân vừa chạy khỏi, lại không nỡ nhìn vẻ mặt thất vọng của Bảo Ngân. Cậu sẽ chọn ai? Sự lựa chọn này sẽ lấy đi của cậu một trong hai người! Cậu sẽ làm thế nào để giữ lại tình yêu của cậu mà không làm mất đi người bạn thân thiết nhất?

13. Chương 13 : Mất Một Người...

“Một lần thôi, Bảo Ngân!”-Cậu gỡ tay Bảo Ngân ra, ánh mắt như van nài-“Hãy để tớ đi, được không?”

Cô bé vẫn ghì chặt lấy tay cậu.

“Tớ xin cậu, việc này rất quan trọng với t...”-Cậu chưa nói dứt câu, bàn tay đã bị vùng ra.

“Đi đi!”-Cô bé thì thào yếu ớt.

“Bảo Ngân, tớ sẽ...”-Cậu đặt tay lên vai cô bé, thành khẩn...

“Cậu không phải hứa hẹn gì cả!”-Cô bé hét lên-“Tớ bảo cậu đi đi cơ mà! ĐI NGAY ĐI!!!”

Cậu gật đầu, nói một câu rồi chạy đi...

Cô bé vẫn đứng đó, tay nắm chặt, nước mắt từ từ rơi xuống...

“Cộc cộc cộc!”-Cậu gõ nhẹ cửa phòng Tuệ Trân.-“Chị có đó không?”

Cô ngồi bệt, lưng dựa vào cánh cửa, cúi đầu xuống đất. Mái tóc đen dài che phủ hết khuôn mặt còn đang chứa đựng đầy vẻ bối rối.

“Chị à, em biết có chút bất ngờ nhưng...”-Cậu cũng ngồi bệt xuống, dựa lưng vào bên ngoài cánh cửa(tức là 2 người họ đang dựa lưng vào nhau ^_^)-“...những lời em nói...là thật lòng!”

Đầu óc Tuệ Trân quay cuồng. Những quá khứ ngọt ngào-ít ra đã từng là như thế-đưa nhau ập về trong đầu cô, làm trái tim bé nhỏ như muốn nổ tung. Cô đã từng nhận được lời tỏ tình như vậy, thậm chí là hơn vậy với chùm bóng bay đủ màu sắc, một chú gấu bông kute và bó hoa hồng lộng lẫy đắt tiền. Chính cô cũng phải thừa nhận ngày đó mình quá ngây thơ, chỉ có thể thôi mà đã xiêu lòng trước sự hào nhoáng bên ngoài của vật chất. Nhưng cô đã yêu con người ấy, yêu thật lòng...Và tình cảm của hai người, nói đúng ra là chỉ có mình cô, đã rạn nứt từ đây...Người ta nói tình chỉ đẹp khi tình còn dang dở...Cô đã yêu quá nhiều, yêu quá mù quáng, khi không còn gì để hiến dâng nữa, cô mới nhận ra là mình đã sai. Cô nào biết anh chỉ muốn đùa giỡn, chưa bao giờ có cái thứ gọi là “tình yêu” đối với cô. Thực ra cho đến giờ cô vẫn còn yêu anh, yêu nhiều lắm...Nhưng hận thù nhen nhóm trong lòng cô từ bao giờ đã làm phai nhạt tất cả...Anh đã từng hứa hẹn, đã từng cùng cô vẽ nên một bức tranh về tương lai tươi sáng: một căn nhà nhỏ bên bãi biển, sóng đánh rì rào, khi hoàng hôn buông xuống, hai người cùng dắt tay nhau đi dạo trên bãi biển, họ sẽ có những đứa con, trong ngôi nhà nhỏ đầy ắp hạnh phúc...Bức tranh đó đẹp bao nhiêu thì cô lại hối hận bấy nhiêu khi phải gánh lấy hậu quả không ai khác do chính mình tạo ra...Anh vẫn đứng ở đó, tay vẫn cầm một chùm bóng bay đủ màu sắc...Vẫn là chú gấu bông kute, và vẫn là bó hoa hồng lộng lẫy đắt tiền...Anh trao những thứ đó ột cô gái, cô ấy mỉm cười hạnh phúc, sà vào lòng anh...Nhưng cô gái ấy không còn là cô nữa...Cô chỉ biết đứng đó, bất lực...Cô chỉ biết khóc, và chỉ biết nói một câu duy nhất, như một cái máy có lập trình: Tại sao?

Câu hỏi này...Nhiều khi người ta biết rõ đáp án, nhưng cứ tự hỏi mình một cách vô ích như vậy...Nhưng cái họ muốn hỏi không phải là “tại sao kết quả lại như vậy” mà là “tại sao mình lại làm như vậy”. Và câu hỏi này chỉ xuất hiện khi người ta đã thức tỉnh khỏi màn sương ảo mộng...Cô đã quyết tâm tự vực mình dậy, tự ỉnh một cuộc sống mới, nhưng cái cô nhận được là gì? Là bị đuổi ra khỏi nhà, là sự khinh bỉ của mọi người xung quanh, là những cơn ác mộng ập về hàng đêm...Tất cả những thứ đó, nó như một cơn cuồng phong giông tố, giáng liên tục vào tâm hồn run rẩy yếu ớt của cô gái nhỏ...Cô không cho phép mình tin vào đàn ông một lần nữa, nhưng tại sao bây giờ cô lại rung động trước một người con trai như thế này...Nói thật lúc đó cô đã toan đồng ý, cô đã tự nhủ rằng cậu rất tốt, sẽ không lừa dối cô đâu...Nhưng khi nghe thấy lời tỏ tình từ cậu, cảm giác sợ hãi lại tràn về trong tâm trí cô...Người đó cũng rất tốt, cô cũng từng nghĩ người đó sẽ không lừa dối cô đấy thôi? Cô sợ phải đau khổ, sợ phải hối hận, sợ tâm hồn nhỏ lại thêm một vết thương nữa...Đầu cô rối như tơ vò, cô do dự, có nên mở cửa trái tim thêm một lần nữa hay không?

Cậu gõ cửa thêm lần nữa làm cô sực tỉnh khỏi những suy nghĩ mông lung. Cô khó nhọc cất tiếng nói:”Cậu về đi, tôi cần suy nghĩ thêm!”.

Cậu hạ tay xuống, chậm chậm bước về phòng. Cậu thấy vui, vì cô nói như vậy, thì ít ra cậu vẫn còn cơ hội...

Bảo Ngân mệt mỏi bước đi trên con phố đông đúc, ánh mắt xa xăm về một nơi nào đó...

“Cảm ơn và xin lỗi...Cậu đối với tớ, chỉ đến thế thôi sao?”

Đêm giao thừa năm nay...Là một đêm thật dài...

14. Chương 14 : Lời Tuyên Chiến.

“Cộc cộc cộc!”

Tuệ Trân dụi mắt, mệt mỏi trèo xuống giường.

“Mới sáng mòng một ai lại đi gõ cửa sớm thế này!”-Cô định đưa tay lên mở cửa nhưng bất chợt khựng lại. Chỉ có thể là cậu nhóc đó thôi; mà bây giờ cô vẫn không biết có thể đối mặt với cậu như thế nào...

“Thầy kệ!”-Cô chép miệng. Bây giờ không lẽ lại nói là:”Tôi không muốn gặp cậu về đi” à? Thế thì làm giá hơi cao quá thì phải. Giả cầm giả diếc thì thế nào cái cửa lại một phen đau điếng nữa à coi. Mà chắc gì nó tới để hỏi chuyện hôm qua? Nhờ mà nó tới nó kêu cho em rút lại thì quê chết! Hừ hừ...

Thế là cô quyết định mở cửa...

“Bụp!”

“Chúc mừng năm mới!- Khánh đứng trước cửa, cười tí mắt, tay kéo kéo cái pháo giấy.

“Pháo...pháo giấy?”-Tuệ Trân trố mắt.

“Ừ?”-Khánh gật đầu-“Tối qua chị chưa kịp xem mà phải không?”

Nhắc tới chuyện tối qua, Tuệ Trân bắt giắc đỏ mặt. Cô xoay người hướng vào trong.

“Giờ tôi chưa trả lời cậu được....”

“Chị cứ suy nghĩ bao nhiêu tùy thích!”-Cậu chống tay vào cửa-“Nhưng hôm nay em tới đây để tuyên chiến!”

“Tuyên...tuyên chiến?”-Cô xoay người lại, ngạc nhiên.

“Chị nghe cho rõ đây!”-Cậu hít một hơi, chỉ tay vào Tuệ Trân-“Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ tán tỉnh chị cho tới khi nào đổ mới thôi!”

Tuệ Trân: O_o?

Thế là những ngày nghỉ Tết cũng qua đi. Sáng nay lại có tiếng gõ cửa từ rất sớm.

“Cộc cộc cộc!”

Tuệ Trân lại dụi mắt, chắc hẳn là thằng nhóc đó liền ra mở cửa luôn, vừa mở vừa nói:

“Này! Tôi đã nói cậu đừng bao giờ gõ cửa sớm như thế này rồi cơ mà?”

“Là em!”

Tuệ Trân ngẩng đầu lên, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên:“Bảo Ngân? Sao em tới sớm vậy?”

“Em muốn rủ chị đi chơi! Hôm nay thôi, nhé?”-Cô bé lắc lắc cánh tay Tuệ Trân.

“Đi chơi ở đâu c...”-Chưa nói dứt câu, Tuệ Trân đã bị cô bé kéo ra khỏi căn phòng nhỏ.

“Này...”-Tuệ Trân hốt hoảng-“Chị còn chưa thay quần áo mà!”

“Không cần đâu!”-Bảo Ngân lôi cô đi xềnh xệch-“Chỉ cần chị đi với em là được!”

Khánh vừa đi tập thể dục về như thường lệ, bỗng thấy một mảnh giấy dán trên cánh cửa.

“Cho tớ mượn chị Tuệ Trân một ngày nhé! Hết ngày tớ sẽ đem về trả! ^^”

Mặt cậu biến sắc, liền tức tốc lấy điện thoại ra ấn số cô bé.

“Cậu làm gì vậy?”

“Hả? Thì dẫn chị ấy đi chơi?”

“Tớ hỏi cậu tính làm gì?”

“Cậu yên tâm, tớ không có độc ác như vậy đâu! Hết ngày hôm nay nhất định tớ sẽ đưa chị ấy về, nhé!”

“Ê! Này...”

Bảo Ngân thở dài, gấp chiếc điện thoại lại. Tuệ Trân bước ra, cô mặc trên người một chiếc váy màu xanh dương rất đẹp.

“A, chị mặc bộ đó đẹp đấy!”-Bảo Ngân đứng dậy-“Chúng ta đi thôi!”

Tuệ Trân chưa kịp định thần lại thì đã bị kéo vào một quán cà phê cực kỳ sang trọng.

“Kính chào tiểu thư!”-Khi Bảo Ngân bước vào, một đám phục vụ đang lố nhố liền đứng thành hai hàng, cúi đầu kính cẩn chào cô bé.

Bảo Ngân kéo ghế, ấn Tuệ Trân ngồi xuống, rồi liền kêu phục vụ tới.

“Chị uống gì đi?”

“Em muốn nói chuyện gì?”-Tuệ Trân đưa tách cà phê lên, thưởng thức mùi thơm nồng quanh mũi.

Bảo Ngân ngồi thẳng lại, hai tay đan vào nhau:”Là chuyện của Khánh!”

15. Chương 15 : Hai Thế Giới

Tay Tuệ Trân bắt giác run lên. Mặt chất lỏng trong chiếc ly sứ sang trọng gợn lên sóng sánh.

“Chuyện gì chứ? Chẳng có gì liên quan tới chị cả...”-Cô cúi đầu, tiếp tục thưởng thức ly cà phê của mình.

“Hôm đó em đã nghe tất cả...”-Bảo Ngân gõ gõ ngón tay lên mặt kính sáng bóng.

Tuệ Trân ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Chị định thế nào?”-Bảo Ngân hỏi tiếp.

“À...Vẫn chưa...”-Cô ngập ngừng, biết chủ đề mình đang nói và người đang ngồi đối diện hoàn toàn không ăn khớp với nhau.

Bảo Ngân tiếp lời:”Từ ngày em quen cậu ấy chưa bao giờ thấy cậu ấy quan tâm và lo lắng cho ai như chị...Ngày xưa cậu ấy đã một thời bị mắc bệnh trầm cảm rất nặng...Cậu ấy cũng là một con người, là máu mủ của họ, nhưng em cảm thấy họ đối với cậu ấy quá tệ. Chị biết đấy, từ nhỏ em đã được chiều chuộng, ăn no mặc ấm, cả ngày đi ra đi vào chỉ nghe một tiếng “tiểu thư”, hai tiếng “tiểu thư”. Em chưa từng có lấy một người bạn. Tuy là hơi phóng đại một chút nhưng em cảm thấy...có lẽ em đã khiến cậu ấy cười...Cậu ấy hay bị bọn trẻ con ở khu ổ chuột bắt nạt, lúc nào em cũng phải bảo vệ cậu ấy...Chị có biết cậu ấy thích cái gì nhất không?”

Ánh mắt Tuệ Trân trùng xuống:”Không...”

“Là thiên văn học! Khi em chỉ lên trời và hỏi đó là chòm sao gì, cậu ấy trả lời, gương mặt sáng rỡ. Đó cũng là lần đầu tiên em thấy cậu ấy cười. Nhưng chỉ với một mình em thôi. Vì vậy lần này cậu ấy quan tâm đến chị như vậy làm em hơi ngạc nhiên đấy...”

Ngừng một lúc, Bảo Ngân tiếp tục. Cô đã quyết tâm hôm nay phải nói ra hết, nếu im lặng nữa...cô sợ mình sẽ chịu không nổi.

Cô chống tay lên bàn, nhìn thẳng vào mắt Tuệ Trân:”Nhưng còn chị? Chị đã làm được gì cho cậu ấy? Tại sao lúc nào cậu ấy cũng quan tâm, lo lắng cho chị mà chị lại cứ ra vẻ lạnh lùng thờ ơ như thế? Mọi người xung quanh nói cậu ấy như thế nào chị có biết không? Cậu ấy thích làm cái gì, thích ăn cái gì, đam mê như thế nào, chị có biết không? Hay chỉ có cậu ấy là có nhiệm vụ là hiểu về chị, còn chị thì không cần biết?”-Bảo Ngân nói gần như hét, nước mắt thì tuôn dần dần xuống.

Tuệ Trân ngạc nhiên. Từ trước đến giờ, Bảo Ngân trong mắt cô không phải là một cô bé như thế này...

Bảo Ngân ngồi phịch xuống ghế, tay đan vào nhau.

“Chị hiểu chứ? Em...mới là người hiểu cậu ấy nhất! Em không nói gì đến quá khứ của chị, nhưng đừng để cậu ấy phải giẫm vào vết xe đổ...Chắc chị cũng biết mẹ cậu ấy đã khổ đến mức nào khi cư mang một đứa con không có bố...Không riêng gì em nghĩ như vậy, ai có thể tin chị sẽ chung thủy với cậu ấy suốt đời? Cho

dù chị có giống mẹ cậu ấy đi chăng nữa, nhưng đừng để cậu ấy mãi sống chung với những hoài ức đau khổ đó ...”

Bảo Ngân xách túi đứng dậy:”Em chỉ muốn nói có thể thôi...Nhưng em xin chị, hãy cho cậu ấy biết...nơi cậu ấy thuộc về!”

“Bảo Ngân...”-Tuệ Trân gọi giật cô bé lại.

“Bây giờ chị có nói gì thì em cũng không thay đổi suy nghĩ được đâu!”

“Không phải, là chị...không mang tiền!”

Bảo Ngân:” ...”

Tuệ Trân lết về nhà trên con đường quen thuộc...Những câu nói của Bảo Ngân dội về trong tâm trí cô không dứt...

“Nhưng còn chị? Chị đã làm được gì cho cậu ấy?”

“Đúng như vậy....Mình chỉ toàn mang đến phiền phức cho cậu ấy thôi...”

“...chỉ có cậu ấy là có nhiệm vụ hiểu về chị, còn chị thì không cần biết?”

“Đúng như vậy...Mình chẳng biết gì về cậu ấy cả, ngoài cái quá khứ bi thương đó...”

“...ai tin chị có thể chung thủy với cậu ấy suốt đời?”

“Đúng như vậy, con người đầy tội lỗi như mình, không hề xứng đáng có được hạnh phúc...”

Cô ngắt bông cỏ dại ven đường, lặng lẽ tước lá ra thành nhiều sợi nhỏ...

“Hãy cho cậu ấy biết nơi cậu ấy thuộc về!”

“Đúng như vậy...Hai chúng ta ở hai thế giới quá cách biệt...”-Cô thả lỏng bàn tay, bông cỏ dại bay theo làn gió lạnh buốt-“Vì vậy...Kết thúc đi thôi!”

16. Chương 16 : Xin Lỗi...

“Chị về rồi à?”- Cậu đã đứng trước phòng cô từ lúc nào, lưng dựa vào cánh cửa bằng gỗ.

“À, ừ...”- Cô vâng vế nếp váy-“Chỉ đi uống nước thôi...”

“Thế thì tốt!”- Cậu đứng thẳng dậy-“Em cứ lo chị bị làm sao cơ, vậy là yên tâm rồi. Em về đây!”

Tuệ Trân nắm chặt tay. Cậu nhóc này...quả thực là lúc nào cũng lo lắng hết mình cho cô, giúp đỡ cô những lúc khó khăn, cố gắng để làm cho cô vui, làm cô cười...Nhưng cậu lại chẳng nhận được gì từ cô cả...Trong phút chốc cô cảm thấy mình thật giống một tội phạm chuyên đi lừa đảo (>.<).>

Tuệ Trân nhẹ nhàng kéo tay áo cậu lại:”Khánh...Tôi muốn trả lời cậu...”

Cậu khựng người lại, mở to mắt ngạc nhiên. Cậu không ngờ cô lại trả lời sớm như vậy, một phần cũng do...đây là lần đầu tiên cô gọi tên cậu, tâm trạng lập tức chuyển sang bồi hồi, háo hức và có chút lo sợ...

“Thế...Chị nói đi!”-Cậu nói, ánh mắt long lanh niềm vui.

“Ừm...Tôi nghĩ...”- Nói ra mấy từ này, cô cảm thấy thực sự khó khăn. Nhưng đã quyết rồi thì phải nói ngay, cô sợ ngày mai mình không còn đủ dũng khí -“Tôi nghĩ...chúng ta...”.

Cậu nghiêng đầu, ánh mắt khó hiểu. Trong mắt cậu, cô luôn là con người quyết đoán, thích thì nói là thích, không thích thì nói thẳng ra là không thích, vậy mà bây giờ cô ngập ngừng như vậy, làm trong lòng cậu dấy lên một cái gì đó rất lạ lẫm...

“Chị cứ nói thoải mái đi!”-Cậu khoanh tay-“Dù đáp án có thể nào thì em cũng không bỏ cuộc đâu, em nói trước rồi mà!”

“Ừ...”-Cô hít một hơi, nhìn thẳng vào mắt cậu, đây mới là cô thật sự-“Tôi và cậu, không thể được! Có bao nhiêu lần đi chẳng nữa cũng không thể! Hãy bỏ cuộc đi!”

Dứt lời, cô quay gót đi để ngăn cậu thấy những giọt nước mắt đó. Cô biết là cô đã thật sự thích cậu. Vì sao ư? Vì những lúc cô thấy vui khi có cậu bên cạnh, là cảm giác ấm lòng khi biết có một người không khinh thường mình, là lúc lòng cô thật đau khi nghe Bảo Ngân nói cô không xứng với cậu, và cả lúc này nữa... Tâm hồn cô trống rỗng, cảm giác tiếc nuối pha chút hối hận dấy lên, cô cảm thấy như mình vừa để vuột mất một thứ gì đó rất quan trọng... Nhưng cô toàn mang đến cho người khác đau khổ, những cái mà đáng lẽ họ không phải gánh chịu cùng cô...Thà rằng cứ chôn giấu đi cảm xúc của mình để bớt đi một người phải đau khổ, cậu không đáng phải đau khổ vì cô, thật sự không đáng...

“Tại sao?”-Cậu hỏi, giọng buồn buồn.

Cô đứng sững lại, cô cũng không hiểu tại sao mình lại đứng lại, có lẽ cô cũng hiểu cậu cần một lời giải thích.

“Chúng ta không hợp nhau! Thế thôi!”-Cô bước đi thật nhanh, sợ những cảm xúc thật sẽ vỡ òa trước mặt cậu.

Cậu nắm tay cô, kéo lại:“Thế tại sao chị lại khóc?”

Cô chưa kịp đưa tay lên lau, cậu đã ôm chặt lấy cô, không cho nhúc nhích:“Nếu là về quá khứ thì chị không cần phải áy náy! Em cần chị, là chị, chứ không phải là những gì người ta nói về chị, hiểu không?”.Cậu nắm mạnh, tay ghì chặt cô. Nước mắt cô tuôn ra càng nhiều hơn. Người con trai này, thực sự quá tốt...Nhưng cho dù cậu có tha thứ cho cô, thì cô cũng không thể tự tha thứ ỉnh được. Cô đẩy cậu ra, cúi mặt xuống đất.

“Không phải...Tôi thật sự không xứng đáng để cậu làm thế đâu...Con người tôi đầy tội lỗi rồi...Cậu còn trẻ, còn có ước mơ là thiên văn học, có phải không?”

Cậu nhủ mày, làm sao cô biết được?

“Cậu nên chọn người xứng đáng với cậu hơn, như Bảo Ngân chẳng hạn...Tôi thật sự xin lỗi...”

“Cái gì?”-Cậu nắm lấy vai cô, ánh mắt bùng lên tia lửa giận-“Là Bảo Ngân đã nói gì với chị rồi phải không?”

“Không, không phải, là do tôi tự...”-Cô ra sức lắc đầu.

“Được rồi...”-Cậu buông cô ra-“Hôm nay em biết những gì chị nói không phải là những gì chị nghĩ...Nhưng nếu chị đã nói vậy, thì cứ làm như chị muốn!”

Dứt lời, cậu quay đi, để lại cô thẫn thờ nhìn theo bóng cậu khuất sau dãy hành lang bị nhuộm bởi màu nắng của chiều tà...

“Kính coong!”

Bảo Ngân ngăn người hầu gái lại, cô chậm chậm đi ra tự mình mở cửa vì đã biết trước cậu ấy sẽ đến...

“Khánh, là cậu à?”

17. Chương 17 : Thú Nhận

“Cậu đã nói gì với chị ấy?”-Cậu hỏi, hơi thở dồn dập.

“Tớ chỉ nói những gì cần nói thôi!”- Bảo Ngân khoanh tay, tựa lưng vào cánh cổng.

“Tại sao thế?”-Cậu nắm lấy vai Bảo Ngân:”Tại sao cậu lại làm thế?”

Cô bé gạt tay cậu ra, nói gần như hét, mắt đã đỏ hoe:”Cậu đó tớ phải hỏi cậu mới đúng! Tại sao cậu lại làm như vậy? Cậu có biết người ta nói về cậu như thế nào không? Cho dù cô ta có giống mẹ cậu đến mức nào đi chăng nữa, thì đó cũng là quá khứ, chỉ là quá khứ thôi!Cậu còn tương lai, còn có ước mơ của riêng mình, cậu nên chọn người nào xứng đáng hơn với cậu, sao lại dấn vào thứ tầm thường đó? Người ta nói là thứ cận bã, là thứ dưới đáy của xã hội đấy!!!”

“Bốp!”

Bảo Ngân lấy tay ôm lấy một bên khuôn mặt giàn giụa nước mắt. Cậu không còn được bình tĩnh khi nghe tới hai tiếng “cận bã” từ chính người bạn thân thiết nhất của mình. Nó vô tình làm vết thương vốn lâu nay đã ngủ yên trong lòng cậu lại xốt xa dữ dội, cậu nhớ đến mẹ, nhớ những ngày tháng khổ cực mà mẹ đã phải gánh chịu. Trong mắt cậu, mẹ là người phụ nữ đẹp nhất, can đảm nhất. Không một ai biết và thông cảm ẹ, họ chỉ biết nghe miệng lưỡi thế gian mà hòa vào hắt hủi, xa lánh mẹ...Điều đó đã làm cậu đau đớn biết bao nhiêu.

“Chị ấy không xứng đáng, vậy cậu nghĩ là cậu hoàn toàn xứng đáng?”- Đôi mắt cậu bùng lửa lên dữ dội, môi run run, tay nắm chặt đến nỗi gân cốt ở mu bàn tay nổi lên.

Bảo Ngân lau nước mắt, hất mặt lên:” Đúng thế! Tớ thích cậu, tớ nghĩ tớ hoàn toàn xứng đáng với cậu, nên tớ không thể để cậu mù quáng hơn nữa!”

Mặt cậu trắng bệch, hồ nghi nhìn Bảo Ngân:” Cậu có phải Bảo Ngân tớ từng biết không?”

Bảo Ngân im lặng, nhưng những giọt nước mắt thì thi nhau rơi xuống...Vì cậu, cô có thể chịu đựng tất cả.

Cậu lùi lại, đôi mắt ánh lên sự thất vọng:”Thật không ngờ được...Cậu cũng như họ, cũng giống như họ mà thôi!”

Dứt lời, cậu quay đi, để lại cô bé đứng đó nhìn bóng cậu xa dần. Cô ngồi bệt xuống, nước mắt rơi không ngừng, không thể tin được là mình đã nói ra những lời tồi tệ đó. Thời gian không ngừng chảy, cô vẫn ngồi yên, để cho tiếng nấc chìm dần trong bóng đêm u uất, lạnh lẽo...

Sáng hôm sau. Tuệ Trân ngồi trước bệ cửa sổ, tay ôm má, nhìn cây xương rồng đã hé nở những nụ hoa nhỏ nhắn. Sau một đêm suy nghĩ thông suốt hơn, cô vẫn quyết định như cũ, thà như vậy thì vẫn tốt hơn cho cả hai. Cô sẽ coi cậu như một đứa em trai, không hơn không kém.

Người ta nói “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến”, ở đây cô mới “Nghĩ Tào tháo” thì đã thấy luôn rồi.

“Chào cậu, mới đi thể dục về à?”-Cô mở lời trước.

“À, vâng...”-Cậu trả lời, cả hai có vẻ ngượng ngịu.

Đứng một hồi lâu không nói gì, cảm thấy không khí có vẻ hơi nặng nề, cậu bèn gợi chuyện.

“Hôm qua em thật sự xin lỗi...về Bảo Ngân. Đáng lẽ cậu ấy không nên nói những lời vô ích như vậy...”

“Không hẳn là vô ích!”-Cô đưa tay xoay xoay cái chậu sứ, khoe miệng cong lên thành một nụ cười rất nhẹ-”Nhờ Ngân mà tôi có thể biết cậu thích gì đó, đúng không?”

Cậu ngạc nhiên, nụ cười của cô quá đẹp, như một thiên sứ vậy!

“Nhưng em không hiểu tại sao cậu ấy lại làm như vậy...”-ánh mắt cậu hơi trùng xuống-“...Trước đến giờ cậu ấy rất tốt bụng, không đụng chạm ai bao giờ cả...”

“Đừng trách em ấy...”-Cô nói nhẹ nhàng-“Vì muốn tốt cho cậu nên em ấy mới như thế”

“Hừ!”-Cậu chép miệng, nghĩ:”Thôi thì hòa vậy, ai mà chả có lúc...thần kinh một tí, chắc Bảo Ngân bị ma nhập mấy ngày!”

“Ngô Bảo Ngân!”- Giọng nói của thầy chủ nhiệm lớp 10/2 vang lên đều đều.

“Thưa thầy vắng ạ!”- Lớp trưởng đứng lên thông báo.

“Thế là thế nào?”-Thầy chủ nhiệm đẩy lại gọng kính trên sống mũi-“Ngày thứ ba rồi đó!”

“Thưa thầy em cũng không biết...Không có giấy xin phép ạ!”

“Thôi được rồi..”-Thầy ra hiệu cho lớp trưởng ngồi xuống-“Thầy sẽ liên lạc với gia đình bạn sau...Tiếp tục!”

Khánh quay quay cây bút trên tay, mắt chăm chăm vào chỗ trống bên cạnh:”Không phải vì tớ...mà cậu bỏ học đấy chứ?”

18. Chương 18 : Tha Thứ.

Hai hôm sau, Bảo Ngân vẫn không đến lớp. Cậu bắt đầu đâm ra lo lắng thì thầy chủ nhiệm bước vào, gõ gõ đầu thước lên mặt bàn nhắc cả lớp trật tự.

“Thầy báo với các em một việc...Bạn Bảo Ngân lớp ta sẽ đi Mỹ du học, nên sẽ không tới lớp nữa!”

Cả lớp ồ lên kinh ngạc. Những tiếng xì xào bàn tán lại bắt đầu. Chỉ có mình cậu ngồi thẩn thờ, cây bút đang xoay trên tay rơi xuống đất.

“Rầm!!!”

Cậu bật dậy, phóng thẳng ra ngoài trước mặt thầy chủ nhiệm.

“Này, em đi đâu vậy, vào học rồi mà?”

“Kính coong! Kính coong!”

Khánh bấm chuông cửa gấp gấp, cái chuông bị cậu hành hạ như muốn bung ra...

“Đến đây!”- Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên trong cánh cửa lớn được chạm trổ cầu kì.

Nhưng giọng nói đó không phải là Bảo Ngân!

“Kính chào quý khách!”-Cô hầu gái mặc một bộ váy đen làm nổi lên chiếc tạp dề trắng quấn quanh eo thật dễ thương cúi đầu kính cẩn chào cậu.

“Bảo...Ngân...đâu...rồi...hả chị...?”-Cậu thở không ra hơi.

Cô gái ngạc nhiên vài giây, sau đó đưa tay vào túi, lấy ra một tờ giấy gấp tư cho cậu.

“Tiểu thư dặn tôi đưa cái này cho cậu vì biết trước cậu sẽ đến...”

Cô gái nói chưa hết câu đã bị cậu giật phắt lấy lá thư trên tay.

“Gửi Khánh,

Chắc lúc cậu nhận được lá thư này thì tớ đi mất rồi ha! Cậu nhớ không, hồi nhỏ chúng ta thường ngồi đọc tên của các chòm sao trên trời đó, có một lần cậu đã đọc sai. Từ lúc nghe cậu nói rất thích thiên văn học tớ cũng thích lây, về nhà bắt bố mua cho kính viễn vọng này, rồi sách vở, CD tùm lum. Rõ ràng đó là chòm Tiên nữ, thế mà cậu cứ đọc là Công chúa, tớ thấy cậu chỉ vui được lúc đó nên không thèm nói thôi nhé! Bây giờ cậu có thể vui bất cứ lúc nào rồi nên tớ không giữ bí mật này cho riêng mình nữa đâu, để lâu lâu còn mang ra mà trêu cậu chứ hehe! Đừng có tưởng tớ sợ cậu mà đi nhé, lần này tớ đi vì bố tớ nói sẽ cho tớ đi NASA chơi lận đó, khi nào về tớ sẽ đưa ảnh ra cho cậu thèm chơi ^^!

À, còn chuyện này nữa...Tớ thật sự xin lỗi về việc hôm trước. Chắc lần này tớ lại sai nữa rồi! Tớ mong lúc về sẽ thấy cậu và chị ấy là một cặp. Nhưng tớ vẫn còn thích cậu đấy nhé, bảo chị ấy mau chuẩn bị tinh thần đi ^^!

Bạn thân nhất của cậu,

Ngân.”

Lá thư kết thúc với những dòng chữ nhòe đi vì nước mắt, những dòng chữ tẩy đi xóa lại nhiều lần đến nát cả giấy...

Cậu nắm chặt lá thư trong lòng bàn tay, hỏi cô gái:”Bây giờ cậu ấy đang ở đâu?”

Cô gái ngần ngừ, ngón tay đan vào nhau:”Tiểu thư đã dặn tôi không được...”

“Tôi hỏi là ở đâu???”-Cậu gần từng chữ, ánh mắt bừng lên tia lửa giận.

Cô gái lùi lại vài bước, khuôn mặt tái mét, sợ hãi:” Ở sân bay...”

“Chuyến bay số...từ Hà Nội đến New York chuẩn bị xuất phát, đề nghị hành khách kiểm tra hành lý và ổn định chỗ ngồi...”

Bảo Ngân ngoái đầu lại một lần nữa, khẽ thở dài.

“Chắc giờ này cậu ấy đang ngồi trong lớp, mình ngóng vô ích rồi...”

“Tiểu thư, máy bay sắp cất cánh rồi, chúng ta đi thôi!”

Bảo Ngân mỉm cười, đưa vali cho nữ vệ sĩ mặc đồ đen đứng bên cạnh:” Được!”

Khánh vội vàng bước xuống chiếc taxi, dồn hết sức chạy đến cổng sân bay.

“Này, cậu kia, cậu chưa trả tiền!”

Cậu mặc kệ, vội hòa vào dòng người đông đúc, tìm kiếm một bóng dáng thân thuộc...

“Chị ơi, cho em hỏi chuyến bay đến New York đã xuất phát chưa ạ?”

“Ừm...”-Cô gái ở quầy kiểm tra hộ chiếu lật qua lật lại mấy tờ tài liệu-“Tới Mỹ hôm nay chỉ có một chuyến thôi, đang xuất phát rồi kìa!”

“Sao?”-Cậu thất thần, vội ngoái cổ nhìn ra sân bay, chiếc máy bay đang dần chuyển bánh.

“Bảo Ngân!!!!”-Cậu vừa chạy theo chiếc máy bay vừa hét thật to tên cô bé, một cảnh tượng thật nực cười, khiến tất cả mọi người phải ngoái đầu lại nhìn, kể cả Bảo Ngân. Cô bé áp hai bàn tay nhỏ lên khung cửa kính, mở to đôi mắt đã ngấn nước.

“Cậu ngốc lắm! Tiên nữ với Công chúa là một mà! Còn dám bảo tớ nói sai, khi nào về tớ sẽ dạy dỗ cậu!!!!”

Bảo Ngân bịt chặt miệng để tiếng nấc không phát ra:” Đúng rồi...Nhất định tớ sẽ trở về...”

19. Chương 19 : Trùng Hợp.

Tuệ Trân ngán ngẩm ngồi bên bệ cửa sổ, lấy hai tay ôm má. Kể từ khi gặp cậu nhóc đó, bao nhiêu chuyện rắc rối lớn nhỏ xảy ra với cô, làm cô không muốn cũng không thể không nghĩ tới cậu ta, thậm chí thoát cũng một năm rồi.

“Reeng!”- Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Tuệ Trân lười nhác với với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường.

“A lô?”

Đầu dây bên kia im lặng, tuy vậy cô vẫn biết có người nghe vì tiếng thở đều đều của người gọi.

“A lô?”- Cô kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa.

“Là em.”- Cuối cùng cũng có tiếng trả lời.

Tuệ Trân sững người, ngạc nhiên mất vài giây vì giọng nói đó. Tính từ tết tới giờ thì Bảo Ngân đi du học cũng được bốn tháng rồi.

“À, Bảo Ngân hả? Có gì không em?”

“Không có gì...”-Ở đầu dây bên kia, Bảo Ngân chậm rãi khuấy khuấy tách cà phê còn bốc hơi-“Em chỉ nhắc chị, hôm nay là sinh nhật cậu ấy.”

“Cái gì?”- Nhắc đến “cậu ấy”, Tuệ Trân bắt giác đỏ mặt- “Thật sao?”

“Không thật thì em nói làm gì? Đây, đừng tưởng em muốn tác hợp cho hai người nhé, chẳng qua là em không muốn trong ngày sinh của mình mà cậu ấy phải ngồi ngắm bà chị hàng xóm ngốc nghếch thôi!”

Tuệ Trân ngây ngô hỏi:“Bà chị nào?”

Bảo Ngân:“...”

“Đây, em còn nghe không vậy?”-Tuệ Trân vội hỏi khi thấy đầu bên kia im lặng bất thường.

“Không, em cúp máy rồi!”-Bảo Ngân đặt máy xuống cái “cạch”, vuốt mồ hôi trên trán.

“Hử, là sao?”- Bà chị này đúng là ngốc nghếch!

“Chào buổi sáng, Tuệ Trân!”

“Đây, tôi lớn hơn cậu đấy nhé, biết điều thì gọi một tiếng chị giùm đi!”

Chẳng biết vì sao mà dạo gần đây cậu đâm ra không biết lớn bé gì cứ gọi thẳng tên cô. Xưng thì xưng là em vậy mà không chịu gọi chị, biểu hiện kì lạ thật!

“Có gì muốn nói với em không?”- Cậu sấn lại gần bên bộ cửa sổ, gương mặt háo hức như đứa trẻ đợi quà.

Tuệ Trân khẽ nhếch môi lên, điềm đạm trả lời:“Không có!”

“Buồn ế...>.<”>

Tuệ Trân đứng thẳng dậy, hai tay chống lên thành cửa:“Hôm nay tôi làm đến tám giờ, cậu tới đi siêu thị với tôi!”

“Kì vậy? Mọi khi toàn đi một mình không thèm nhờ em cơ mà?”

“Hôm nay phải xách rất nhiều đồ, cần thêm nhân lực!”-Cô thần nhiên đáp.

“Nhưng mà...”

Cậu còn chưa kịp thắc mắc, Tuệ Trân đã lấy đầu ngón tay ấn đầu cậu ra, đóng sập cửa lại:“Cứ y lệnh, không nói nhiều!”

Khánh :“...”

“Nói đi, sao hôm nay nổi hứng dẫn em đi mua đồ vậy?”-Khánh leo đèo kéo cái xe chở đồ sau Tuệ Trân.

“Nấu một bữa thật ngon cho cậu!”-Cô đáp-“A, cà chua giảm giá nè!”

“Tại sao?”-Cậu nhíu mày-“Không tình đầu độc em đấy chứ?”

“Tôi sẽ đầu độc cậu, nhưng không phải bây giờ...”-Tuệ Trân cười-“Không phải hôm nay là sinh nhật cậu sao?”

“Hả?”-Cậu ngơ ngác-“Nghe ở đâu đó?”

“Là Bảo Ngân.”-Cô nhắm mắt, làm ra vẻ lương thiện-“Nể tình hàng xóm lâu năm, hôm nay tôi sẽ tổ chức sinh nhật cho cậu!”

“Này Tuệ Trân...”-Cậu khều khều vai cô.

“Không cần cảm ơn tôi đâu...”-Cô xua xua tay-“Tôi vốn tốt bụng xưa nay rồi, chỉ là cậu không biết thôi!”

“Mỹ và Việt Nam cách nhau 12 tiếng!”-Cậu nói một câu làm cô đứng hình 5s.

“Không thành vấn đề!”-Mặt cô đỏ ửng, ném gói cà chua vào xe-“Coi như tổ chức sớm!”

Nhìn bộ dạng của cô, cậu không nhin được mà ôm bụng cười lăn lộn.

“Cười cái gì mà cười?”-Cô tức khí-“Đi tính tiền mau, không hôm nay cho nhịn đói!”

Ở bên cái nước cách Việt Nam 12 tiếng kia cũng đang có một người đang cười lăn lộn!

Tuệ Trân đứng trước cổng siêu thị, lấy tay khê đập đập vào khuôn mặt còn ửng đỏ.

“Thật là tức chết mà! Ngại quá đi!”

“Cưng của anh muốn về chưa nào?”

“Ừ ừ, em muốn đi chơi nữa cơ!”

“...”

Tuệ Trân khê quay đầu lại nhìn cặp “nam thanh nữ tú” không biết ngượng kia nhưng chân tay cô bỗng rụng rời, không cử động nổi. Người con trai đó cũng dừng lại cử chỉ thân mật với cô gái kia, chậm chậm tiến về phía cô.

Tuệ Trân cười, một nụ cười lạnh nhạt nhất mà cô có thể.

“Là anh à? Chưa đi sao?”

“Chưa!”-Anh ta nói, chất giọng đúng công tử nhà giàu-“Dù sao thì cũng cần xin lỗi cô một tiếng!”

Đúng là công tử mà, xin lỗi mà cái mặt cứ hếch lên như thể là người ta xin mình không bằng!

“Không cần!”-Cô lạnh lùng nói-“Chỉ cần biến đi cho khuất mắt tôi!”

“Mạnh mẽ thật đấy nhỉ!”-Anh ta vỗ tay-“Dù sao cũng chỉ là hàng...”

Chữ “xài rồi” của anh ta chưa phát ra thì đã có một người cắt ngang.

“Anh Tấn Duy, sao anh lại ở đây?”-Cậu xách rất nhiều gói trên tay, ngây ngô hỏi người đang đứng cạnh Tuệ Trân.

Tuệ Tân trở mắt:”Anh? Vậy hai người...hai người là...”

“Đúng!”-Cậu gật đầu-“Là anh em!”

20. Chương 20 : Biến Đổi Tính Cách.

“Ai là anh mày? Đừng bao giờ nói với người khác tao là anh mày nữa!”

Anh con trai gắt lên một câu rồi ôm eo cô gái kia bỏ đi, để lại cậu thẫn thờ nhìn theo. Trông cậu rất buồn, có vẻ những kí ức lại hiện về ngay trong tầm mắt.

“Anh ta là người anh cùng cha khác mẹ với cậu?”-Cô hỏi, gương mặt sa sầm xuống.

Cậu gật đầu.

“Vậy tại sao hai người lại không cùng họ?”

“TT quen anh ấy à?”-Cậu nghiêng đầu, hỏi dò.

“Không...”-Cô xua tay-“Chỉ biết vậy thôi...”

“Ừm...”-Cậu kéo tay cô-“Vậy thì về thôi! Không phải đã nói là sẽ nấu cho em một bữa thật ngon à?”

“Xin lỗi...”-Cô gỡ tay cậu ra-“Hôm nay tôi hơi mệt, vả lại ngày mai mới là sinh nhật cậu mà, để sau đi nhé!”

Cô bỏ về trước, để lại cậu với đồng đồ ăn trên tay.

“Thế còn cái mớ này?”

“Reeengggg!”

Tiếng chuông báo tan học vang lên, Tuệ Trân mệt mỏi xách cặp đi tới tiệm làm thêm quen thuộc. Chuyện ngày hôm qua gặp phải “cố nhân” và sự trùng hợp kì lạ đó khiến cô không khỏi suy nghĩ. Dù hai anh em họ chẳng liên quan gì tới nhau nhưng cô thấy mình thật sự có duyên với họ nhà đó.

“Em tới rồi à?”- Chị quản lý đeo tạp dề, tay bưng đồng chén đĩa mừng rỡ khi nhìn thấy cô.

“Vâng? Sao hôm nay chị lại làm bồi bàn thế?”-Cô hỏi, đang định đi vào trong bếp thì bị chị kéo lại.

“Hôm nay bồi bàn nghỉ hết rồi, em chịu khó giúp chị một bữa nha?”

“Em cũng muốn giúp chị lắm nhưng...”-Cô gãi gãi đầu-“Lỡ ra bị phát hiện...Với lại em sợ anh bếp trưởng làm một mình không kịp...”

“Một bữa thôi mà, không ai phát hiện ra đâu, nha? Xưa nay chị chỉ quen làm giấy tờ, giờ phải làm mấy thứ này không quen lắm.”-Chị quản lý nhìn cô bằng đôi mắt ngấn nước.

“Vâng, thế thì được ạ...”-Tuệ Trân ôm lấy đồng chén đĩa và tránh xa bán kính một mét trước khi bị chị quản lý nhắc lên xoay ấy chục vòng >.<>

“Này phục vụ!”

“Vâng, tôi đến ngay!”-Tuệ Trân hốt hải ném chiếc giẻ lau sang một bên, ôm cuốn sổ tay vội chạy tới bàn vừa gọi, cầm đầu cắm cổ ghi, kì lạ là có bao nhiêu món người đó đều gọi hết, cuối cùng còn phun ra một câu làm cô suýt sặc.

“Tôi muốn thuê cô ngồi ăn chung với tôi!”

Cô rời mắt khỏi cuốn sổ tới gương mặt người khách vĩ đại kia, rốt cuộc là cậu đang ngồi đó với một nụ cười không thể tươi hơn.

“Hừm...”-Cô đặt cuốn sổ trước mặt cậu-“Ăn gì ghi lại đằng hoàng đi!”

Cậu trở mắt.

“Sao nhìn tôi như thế?”

“Không, tại em cứ tưởng bị ăn mắng te tua rồi...Biến đổi tính cách à.”-Cậu chống cằm, nhìn cô cười cười-“Dịu dàng thế này, rất chi là hợp ^^”

“Vớ vẩn!”-Cô đỏ mặt, giật lấy cây bút trong tay cậu-“Tôi bận lắm, không có thì giờ nói chuyện với cậu!”

Cậu nhún vai: "Như cũ!"

Cô ra sức lắc đầu: "Chẳng giống mình gì cả, bị sao thế nhỉ?"

"Cơ mà..." - Tuệ Trân vừa đi vừa xoay xoay chiếc khay trong lòng ngực, ngược mắt lên trần nhà - "Hợp lắm sao...?"

"Phục vụ!"

"Vâng, tới ngay tới ngay!"

Lần này Tuệ Trân rút kinh nghiệm nhìn mặt khách trước nhưng cô lại gặp khuôn mặt đó lần thứ hai kể từ một năm trước. Khóe môi anh ta nhếch lên thành một nụ cười khinh bỉ.

"Lâm đại tiểu thư mà phải đi làm bồi bàn sao? Hài nhỉ?"

21. Chương 21 : Sai Lầm.

Cô cụp mắt xuống, tiếp tục điem đăm nói như không có gì.

"Quý khách dùng gì ạ?"

"Ô, lơ à?" - Anh ta ghé vào tai cô - "Thuê từ A tới Z, ok? Đạo này anh chán mấy cô chân dài rồi, đang muốn nổi lại tình xưa đây?"

"Sao anh lại nói như vậy với cô ấy?" - Cậu chậm chậm bước lại, mặt đã bắt đầu khó chịu vì cử chỉ quá thân mật của Duy.

Tuệ Trân vội đặt cuốn sổ xuống bàn, cầm tay cậu kéo ra khỏi cửa trước khi xảy ra một cuộc hỗn chiến, còn ném lại một câu "Hôm nay em xin nghỉ sớm!", mặc kệ tiếng chị quản lý gọi í ới theo.

"Này, tại sao lại kéo em đi chứ?"

"Cậu yên lặng một lát được không?"

"Sao chỉ nói là biết thôi mà lại thân mật như thế?"

"Tôi nói cậu yên đi cơ mà!"

"Có thật là hai người không quen nhau không?"

Cô quay mặt lại, hét lên: "Đã bảo là không quen!!!"

Thấy nước mắt lăn dài trên má cô, cậu đột nhiên hiểu ra vấn đề: "Này...không lẽ..."

"Đã nói là không quen...không quen...rồi cơ mà..." - Cô ngồi thụp xuống, úp mặt vào đầu gối, nghẹn ngào nói.

Cậu đứng bất động, tay nắm chặt vào nhau.

"Cái thằng khốn này!" - Cậu đang định quay lại cái cửa hàng đó, còn để làm gì thì chỉ sợ chính cậu cũng không biết trước được... Nhưng Tuệ Trân bỗng nắm lấy vạt áo cậu, vẫn ở nguyên vị trí cũ: "Đừng..."

Cậu giằng tay cô ra, lớn tiếng: "Đến bây giờ mà vẫn còn bảo vệ cho cái loại như thế sao? Có bị ngốc không?"

Cô im lặng, tay vẫn giữ nguyên vạt áo cậu, vai run run.

"Không được! Hôm nay có chết thì cũng phải cho hắn một trận!" - Cậu hất tay cô ra, xoay người đi.

"Không!" - Cô đứng hằn dẫy, vòng tay ôm chặt lấy cậu - "Tha cho anh ấy đi! Tôi...xin cậu đấy!"

Cậu đứng yên, bất động. Thật đau lòng quá! Cô đang ôm chặt lấy cậu, là điều cậu đã từng muốn hơn bao giờ hết nhưng để cầu xin ột thằng con trai khác, mà lại là cái thằng khốn đã lừa dối cô!

Cậu nhẹ nhẹ gỡ tay cô ra:” Đi về đi!”

“Cậu không làm gì...anh ấy chứ?”-Cô lo lắng.

“Sẽ không!”-Cậu không thèm nhìn mặt cô lấy một cái, lạnh lùng trả lời.

“Khoan, cậu đi đâu thế?”-Cô chạy với theo.

“Không cần biết! Đi về đi, nếu không tôi sẽ cho hấn một trận đấy!”-Cậu gắt lên.

Cô im lặng, lùi lại, nhìn cậu tiếp tục đi trên con đường nhuộm nắng rắng chiều...

Tại bar Palace.

“Chủ quán, cho thêm một chai nữa!”-Cậu đặt cái cạch chai Cognac đã rỗng hết xuống bàn.

Cô tiếp viên xinh đẹp mặc một bộ đồ cực kỳ kêu gợi, ôm sát thân người đi đến, nhẹ nhàng ngồi lên chiếc bàn trước mặt cậu.

“Này, trẻ em không được phép uống rượu đâu nhé!”-Giọng cô ta ngọt ngào mang chút giễu cợt.

“Cái gì?”-Cậu ngẩng mặt lên-“Trẻ em?”

“Nhìn mặt cậu này...”-Cô ta dùng ngón tay trắng muốt lần dọc sống mũi cậu-“...như da em bé vậy đó, haha!”

“Đúng, tôi là trẻ em đấy! Không được uống rượu, vậy thuê chị đây có được không?”-Cậu hơi say, vòng tay qua người cô ta.

“Ok!”-Cô ta nhảy xuống, vòng tay qua cổ cậu-“Nể tình trẻ em chị sẽ tính rẻ cho nhé!”

Cậu liêu xiêu bước ra khỏi cổng bar, tay khoác vai nữ tiếp viên xinh đẹp. Tiếp tục nói những câu bông đùa, giễu cợt. Cậu thật sự muốn biết cái cảm giác đi lừa dối người khác mà vẫn được người ta yêu, người ta bảo vệ như thế nào, thật sự rất muốn! Trước mắt cậu giờ chỉ là một khoảng trắng mơ hồ, dường như cậu đã quá say.

Nhưng nó không còn là khoảng trắng mơ hồ nữa, người đang đứng trước mặt cậu, không phải là cô đó sao?

22. Chương 22 : Lạnh Lùng.

Tuệ Trân chạy tới đỡ lấy cậu, nói với cô gái kia:“Xin lỗi, tôi đưa cậu ấy về được chứ, hình như say quá rồi...”

Cô ta nhíu mày:“Cô là ai?”

“Ng...người quen..”-Tuệ Trân lí nhí nói, thực tình cô cũng không biết nên nói như thế nào về mối quan hệ này.

“Thế thì không được!”-Cô ta gạt tay Tuệ Trân ra-“Giờ chúng tôi có việc rồi!”.

“Có...việc?”-Cô tức giận, nắm chặt hai tay lại-“Cậu ấy là bạn trai tôi, mau buông ra!”

Nãy giờ cậu im lặng, bỗng cười ha hả lên, đẩy cô ả kia sang một bên, lè nhè nói:” Đúng, cô ta là bạn gái tôi, là bạn gái tôi đấy, ha ha ha!”

Đoạn tới khoác vai cô, kéo ra khỏi cổng bar:”Về thôi, về thôi nào bạn gái của anh!”

Cô im lặng, đỡ cậu từng bước một trên con đường quen thuộc. Đỡ cậu nằm xuống giường mình, cô nhẹ nhàng cầm chiếc khăn ướt lau mặt cho cậu, cởi chiếc áo khoác đồng phục vắt lên ghế, kéo chăn lên tới tận cổ cậu, còn cô thì ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, yên lặng suy nghĩ. Đúng là toàn làm khổ nhau, vậy thì cần một hành động, dứt khoát hơn một lời nói, sẽ đi đến một quyết định tốt cho cả hai...

Ánh nắng ban mai chiếu qua khung cửa sổ làm cậu tỉnh giấc, khẽ mở mi mắt dậy. Cô đã ngồi đó từ bao giờ, đôi mắt nhìn thẳng vào cậu, kiên nghị lạ thường.

“Có chuyện gì?”-Cậu lật chăn lên, tựa mình vào cạnh giường.

“Tình hình này, tôi nghĩ...”-Cô ngập ngừng-“...chắc cậu khó chịu lắm, vì ngày nào cũng phải gặp tôi...”

“Thì sao?”-Cậu trả lời cứng nhắc, lạnh lùng không thèm nhìn cô đến một cái.

“Trong vòng một tuần, tôi sẽ đi khỏi chỗ này...”-Cô đứng dậy-“Nên cậu yên tâm, sẽ không gặp rắc rối gì nữa đâu!”

Cậu cũng đứng dậy, giật lấy cái áo vắt trên ghế, đi thẳng về phòng mình: “Không cần! Tôi sẽ đi, chị cứ ở lại đây!”

Cô ngạc nhiên, chạy theo: “Không cần đâu...Tôi nói trước, tôi sẽ đi mà...”

“Tôi đến sau, tôi sẽ đi trước, đừng có nói nhiều!”-Cậu gắt, đóng cái ầm cửa phòng lại.

Hai cánh tay cô đang giơ lên lại buông thõng xuống. Đành nhắm mắt lại và thầm xin lỗi cậu.

“Chào chị! Hôm nay em sẽ làm bù mà, đừng nhìn em như vậy...”-Tuệ Trân khẽ khàng đáp lại cái ánh mắt muốn phun ra lửa của chị quản lý.

“E hèm!”-Chị quản lý chống tay vào hông-“Tha cho em lần này thôi nha, lần sau chị bắt lau sàn một tuần đó!”

“Được rồi, được rồi mà!”-Tuệ Trân cười cười-“Em sẽ làm việc chăm chỉ nhất có thể, chị yên tâm!”

Nhưng khi quay ra cửa tiệm, nụ cười của cô chợt tắt.

“Kính chào...quý khách!”

“Tôi đến ăn cơm thôi, đừng làm vẻ mặt như vậy!”-Cậu chậm chậm tiến về góc bàn quen thuộc.

“Em vào bếp đi, sao lại đứng đây chào khách, hôm nay có phải làm bồi bàn nữa đâu? Đi, đi vào!”-Chị quản lý đẩy cô vào trong.

“Tuệ Trân, có người đòi gặp em kìa!”-Chị quản lý hốt hải chạy vào.

Cô nhú mồm, người tìm cô bây giờ ngoài cậu có ai đâu, mà điều này lại không thể: “Ai thế chị?”

“Chị không biết, chắc say lắm rồi, cứ bèm nhèm thế nào ấy! Em có quen thì đưa người ta về đi, chị sợ người say xỉn trong quán lắm!”

“Vâng, em biết rồi!”-Cô vừa đi vừa cởi chiếc tạp dề ra mới được một nửa, tay đã bắt động.

“Sao...sao anh lại ở đây?”-Cô tái mặt, nhìn sang phía cậu ngồi. Nhưng cậu vẫn bình thản như không có chuyện gì.

Tấn Duy lè nhè nói, đúng là hơi say thật: “Bạn gái của anh, bạn gái của anh kìa, giải sầu cho anh đi nào!”

Cô nắm chặt tay, kìm nén cơn giận: “Anh đang nói cái gì vậy?”

“Ồ, coi kìa...”-Anh ta giễu-“..anh sẽ trả tiền à, em muốn bao nhiêu?”

“Anh về đi!”-Cô gắt lên-“Ở đây không chào đón anh!”

“Ồ sao thế? Hồi trước anh không trả gì em vẫn ngoan ngoãn cơ mà?”

Đến lúc này cậu bỗng đứng phắt dậy, đi về phía anh ta, ánh mắt bốc lên tia lửa giận.

Cô đưa một tay ra, chắn đường cậu:” Để đó cho tôi!”

23. Chương 23 : Kết Thúc.

Tuệ Trân chậm chậm đi tới bên cạnh cái tên đang nói nhảm kia, tay nắm chặt vào nhau.

“Ào!!!”

Tấn Duy trợn hai tròng mắt trên bản mặt dày dầm nước của hắn, thao láo nhìn cô.

Còn cô đặt cái cộp chiếc ly rỗng không xuống bàn, nhẹ giọng nói:

“Hy vọng ly nước này rửa được ít nhiều cái nhân cách bẩn thỉu của anh!”

Là hắn! Chính hắn có lỗi với cô trước. Cô đã bỏ qua hết, bỏ qua tất cả rồi. Cô đã tha thứ cho hắn từ lâu lắm rồi. Nhưng cái cách hắn nhìn cô như vậy làm cô chịu không nổi.

“Shit!”-Hắn bật dậy, đá tung cái ghế đang ngồi ra, hất cô ngã huyếch xuống đất, cùng với chiếc ly rỗng trong tích tắc đã vỡ vụn ra từng mảnh.

“Con đ* này, mày tưởng mày là gái ngoan gái hiền lắm hay sao mà bây giờ còn bày đặt nhân cách nhân cách. Nhân cách cái con mẹ mày ấy, hàng xài rồi mà còn to mồm dạy đời tao hả, rượu mời không uống thích uống rượu phạt là thế éo nào? Mổ cái mồm chó của mày ra coi!!!”

Cô sợ hãi lùi lại vài bước, cứ lết lết trên mặt đất đầy mảnh vỡ. Khách trong quán cũng sợ hãi không kém, người thì cứ rúm ró lại, người thì xôn xao bàn tán, quang cảnh hỗn loạn không ngừng. Cậu tức khí, chạy tới xốc cổ áo tên khốn kia.

“Anh thôi ngay đi, nếu không cho dù có là anh thì tôi cũng không tha đâu!!!”

“Ồ, anh hùng cứu mỹ nhân à?”-Hắn liếm môi, giễu cợt-“Hai chúng bay thật là xứng đôi đấy, chúc mừng em trai nhé! Hàng xài lại của anh mà mày vẫn hám nhĩ, hay tìm được cái đứa như con mẹ mày rồi nên mừng hóm chứ gì? Mày mang nó về để tưởng nhớ cái con mẹ mày hay là để thương hại nó? Cả hai chúng bay, đều là lũ cặn bã c...”

Chưa nói hết câu, hắn đã bị cậu giáng ột đấm không thương tiếc, chẳng đoán ra thì phải nằm viện mấy ngày! Quay lại phía cô thì cô đã chạy ra khỏi cửa từ bao giờ, cậu lập tức chạy theo, mặc kệ cái tên khốn kia nằm dưới đất la oai oái.

“Tuệ Trân, đứng lại!”-Cậu nắm lấy bàn tay nhỏ nhúm đầy máu do miếng ly.

“Buông ra!”-Cô nói, quay đi không để cậu thấy nước mắt đang chảy trên mặt mình.

“Quay mặt lại đây, nghe tôi nói!”-Cậu áp hai tay vào khuôn mặt cô, xoay lại.

“Không nghe gì hết! Không nói gì hết!”-Cô bịt chặt tai mình lại, tiếng nức nở cứ đều đều vang lên.

“Bình tĩnh nào, Tuệ Trân!”-Cậu gỡ bàn tay nhỏ của cô ra, nhẹ nhàng nói.

Cô vùng tay cậu ra, lùi lại mấy bước:”Còn cậu, cậu chỉ thương hại tôi thôi phải không? Thương hại tôi vì tôi giống mẹ cậu thôi chứ gì? Tôi không cần! Không cần cậu thương hại đâu, đừng có làm phiền tôi nữa!!!”

Cô chạy đi trước mặt cậu, nước mắt rơi như giọt sương nhẹ tan trong không khí.

Cậu đứng như chôn chân xuống đất, hai cánh tay buông thõng.

Kết thúc thật rồi...

Cho dù có cố gắng thế nào thì cũng không thể chữa lành nỗi đau của cô được.

Mọi thứ vẫn cứ như thế, cứ như cậu chưa hề bước vào cuộc sống của cô vậy...

Cậu tự hỏi bấy lâu nay mình đã làm gì?

Thôi thì đã dừng cảm bước vào thì hãy can đảm bước ra, đừng níu kéo những gì không thuộc về mình nữa.

Tạm biệt nhé, tình yêu của tôi...

Đêm rồi. Một đêm mùa hè nhưng vô cùng lạnh lẽo, đối với cậu. Cậu tự cười nhạo mình, có gì mà phải tiếc nuối chứ? Ngày mai cậu sẽ đi khỏi nơi này, để tầm nhìn của cậu khỏi bị cô choán hết, để tâm trí cô được thanh thản, vì không phải nhìn thấy cậu, bị cậu làm phiền, hay cứ nghĩ là cậu thương hại mình hay cái gì đó tương tự...

Đang mải suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên làm cậu giật mình.

Đưa cái điện thoại lên, một dãy số lạ, cậu nhíu mày: "Ai mà gọi muộn thế nhỉ?"

"A lô!"

"Hey! Đạo này sao rồi?"

"Ai thế?"-Cậu nhăn mặt. Thực sự không thể nhớ ra là ai.

Bên kia vang lên một tràng nguyền dài: "Mới đi có bao lâu đã quên mất bạn hiền rồi hả?"

Giọng nói của cậu có pha chút mừng rỡ: "Bảo Ngân!"

24. Chương 24 : Cô Bạn Phiền Phức Dễ Thương

"Ừ!"-Bảo Ngân cười-"Cậu khỏe không?"

"Không khỏe mà ngồi đây nói chuyện được với cậu à?"-Cậu đi vào phòng, nằm phịch xuống giường.

"Sao có vẻ khó chịu thế?"-Bảo Ngân bĩu môi-"Tớ tưởng cậu được mãn nguyện rồi thì phải sung sướng lắm chứ?"

"Mãn nguyện cái gì?"-Cậu thắc mắc.

"Thì...cậu với chị ấy sao rồi?"-Bảo Ngân hỏi, giọng nói pha rõ nét hiếu kỳ.

"Hết rồi!"

"Cái gì!!!"-Bảo Ngân đập bàn-"Cậu nói cái gì??"

"Tớ nói là hết rồi!"-Cậu lấy tay còn lại day day trán, cô bạn này lại bắt đầu phiền phức nữa rồi đấy!

"Tại sao?"-Bảo Ngân tiếp tục chất vấn.

"Chuyện dài lắm!"-Cậu tỏ ra phiền hà.

"Dài cũng phải kể!"-Thật là bá đạo mà.

"Để tớ yên đi được không?"-Cậu nói với giọng mệt mỏi.

"Cậu có tin ngay bây giờ tớ có trước mặt cậu, cho cậu một trận không hả???"

Cô bé này vẫn bướng bỉnh như xưa.

Cậu thờ dài: "Là thế này...!@#%\$^&*^%\$#@!...Vây đó!"

"Cái gì???"-Bảo Ngân đập bàn lần nữa-"Có thể thôi á?"

"Có thể thôi? Cậu có ý gì vậy?"-Cậu bặm trợn.

"Cậu thật là nhất gan!"

"Cái gì? Nhất gan?"

"Đúng! Cậu nên xem lại mục đích của mình là gì, còn cách thực hiện thì không phải chỉ có một!"

"Vô ích thôi!"-Cậu chán nản-"Cô ấy đã không thích rồi, thì níu kéo làm gì"

"Không thích cũng phải thích!"-Bảo Ngân nói như đinh đóng cột-"Người ta nói đừng níu kéo những gì không thuộc về mình..."

"Ừ đúng đấy!"-Cậu bật dậy.

"...Mà phải giật nhiệt tình tới khi nào nó thuộc về mình mới thôi!"

Cậu"...". Châm ngôn này đúng là cá tính y như cô nàng.

"Này Bảo Ngân, tớ không có như cậu..."-Cậu đập tay vào trán.

"Đúng đấy! Cậu không giống tớ, không hề giống một tí nào, cho nên tớ mới bỏ cậu đi đấy! Xưa nay tớ muốn có cái gì là phải có cho bằng được, vậy mà lần này tớ bỏ đi mà cậu chẳng tỉnh táo ra tí nào à? Thật uổng công tớ cho cậu cơ hội, cho cái tên đại ngốc như cậu, thì đừng cho còn hơn!!!"-Bảo Ngân tuôn ra một tràng, xong cúp máy cái rụp.

Cậu quăng cái điện thoại xuống giường, vất tay lên trán. Cô nói đúng, cậu là kẻ nhất gan, yếu đuối, là một tên đại ngốc. Nhưng cậu có thể làm được gì đây?

Sáng hôm sau.

Có lẽ đây là lần cuối cùng cậu nhìn thấy cô mở cửa sổ, chăm sóc cho cây xương rồng nhỏ, mái tóc bồng bênh trong ánh nắng sớm mai. Cũng là lần cuối cậu khắc một cái tên vào sâu trong trí nhớ.

"Chào buổi sáng, Tuệ Trân!"

"À, chào cậu!"-Tuệ Trân trả lời lầy lẹ.

"Hôm nay em sẽ dọn đi, tạm biệt nhé!"-Cậu cười, nhanh chân bước xuống cầu thang.

Cô đứng đó, chơi vơi trong những suy nghĩ hỗn độn.

Trong giờ học.

Cậu ngồi xoay xoay cây bút trên tay, nghĩ về lời Bảo Ngân nói, bỗng ngẩn người ra.

Thật sự mình kém cỏi đến thế hay sao?

Chỉ vì một thằng không ra gì mà đã cúp đuôi bỏ chạy?

Giật nhiệt tình à? Liệu mình có đủ khả năng không?

Đó là anh trai, là anh trai mình đấy!

Nhưng việc gì phải để ý tới chuyện đó chứ? Mình cần cô ấy, là do mình quyết định, chứ không cần xin ý kiến của thằng anh khốn nạn kia!!!

Đúng đấy! Hừ...Dù sao mình cũng lỡ tay đánh anh ta rồi, tới bến luôn đi!

25. Chương 25 : Kế Hoạch Bất Ngờ.

Cậu đứng dậy, đập bàn cái rầm, làm nhỏ ngòi bên cạnh suýt té ghế!

“Em làm gì vậy?”-Bà cô đẩy lại cái gọng kính trên sống mũi, khó chịu.

Cậu đi thẳng ra ngoài trước những cặp mắt mở to thao láo vì ngạc nhiên mà không nói lời nào, khiến bà cô tức hộc máu!

“Rầm!”-Một trong những cánh cửa khối 11 đã “ăn đủ”.

“Em muốn tìm ai?”- Bà cô này có vẻ kìm nén tốt hơn.

“Cho em gặp Tuệ Trân!”-Cậu đồng dục nói, khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Cô lập tức đứng dậy, vừa đi vừa cúi đầu:”Em xin lỗi, xin lỗi ạ...”

Mới ló mặt ra tới cửa, cô đã bị cậu nắm cổ tay lết đi xềnh xệch không thương tiếc.

“Này, làm gì vậy?”-Cô gắt.

Im lặng.

“Buông tôi ra đi, có gì từ từ nói!”-Cô bỗng cảm thấy có một luồng điện nguy hiểm xung quanh cậu.

Cậu cứ lôi cô đi như vậy, nghĩ thế nào lại dẫn đến ngay nhà vệ sinh.=.=

“Tới đây...làm gì?”-Giọng cô run run.

Cậu nóng mặt, quát:” Đừng có hiểu lầm, tôi không có đòi bại như vậy!”

“Thế tới đây làm gì?”-Cô ngây ngô hỏi.

“Thì để tỏ...”-Bất chợt cậu khựng lại, đưa tay ôm đầu.

Đúng là rảnh rồi sinh nông nổi mà!

Chỉ tại nhỏ Bảo Ngân, không đâu đi gieo rắc tùm lum vào đầu mình, đúng là chết tiệt!

Đang trong giờ học lại kéo người ta đi tỏ tình, thế có điên không?

Nếu chỉ có thế thì không nói lại còn kéo người ta vào cái chỗ này...

Tỏ tình ở nhà vệ sinh thì có hơi...

Kkkkkkk!!!!

“Này có sao không?”-Cô hươ hươ tay trước mặt cậu.

“Hừm...”-Cậu xoa xoa cằm rồi chạy đi với tốc độ nhanh nhất.

“Gì vậy?”-Cô không hiểu nổi tên này bị ám bệnh gì, bèn đi về lớp với cái tâm trạng gọi là...

“Rầm!”-Lần này là cửa phòng phát thanh “ăn đủ”.

Thật không may cho cậu là trong phòng đang hiện diện ông thầy giám thị nổi tiếng lâu đời là “xe đâm cũng không chết”!

“Làm gì?”-Cái giọng hằm hè của ông ta thường vang lên những lúc đã thực sự khó chịu.

“Em muốn mượn phòng phát thanh một chút!”- Đâm lao đành phải theo lao vậy.

“Có lịch không?”- Ông ta tiếp tục chất vấn.

Thế là câu chuyện suốt mướt bắt đầu từ đây...

“Thầy ơi em sắp chuyển trường, em muốn nói lời tạm biệt với tất cả các bạn, ai em cũng quen hết á, giúp em được không thầy?”

Ông thầy nhíu mày, suy nghĩ một lát, rồi nói:” Đấy thì xài đi, tao ày mười phút, tha hồ mày tạm biệt bạn mày!”

Kéo mic ra tận giữa sân, cậu khê hắng giọng:

26. Chương 26 : Tự Cho Mình Một Cơ Hội.

”Although loneliness has always been a friend of mine

I’m leavin’ my life in your hands

People say I’m crazy and that I am blind

Risking it all in a glance

And how you got me blind is still a mystery

I can’t get you out of my head

Don’t care what is written in your history

As long as you’re here with me

I don’t care who you are

Where you’re from

What you did

As long as you love me

Who you are

Where you’re from

Don’t care what you did

As long as you love me”

”Dù cho tới giờ anh vẫn luôn làm bạn với sự cô đơn

Thì anh vẫn cứ đặt hết vận mệnh của mình vào tay em

Ai cũng nói anh thật điên cuồng và quá mù quáng

Khi đặt tất cả tình yêu vào một cái nhìn thoáng qua

Và cách em khiến anh điên đảo vẫn còn là một bí ẩn

Anh không thể gạt bỏ hình bóng em ra khỏi tâm trí mình

Và anh chẳng hề quan tâm có những gì trong quá khứ của em

Chỉ cần em ở đây, bên cạnh anh.

Anh không hề quan tâm

Em là ai, em đến từ đâu hay em đã làm những gì.

Chỉ cần em yêu anh thôi.

Anh không hề quan tâm

Em là ai, em đến từ đâu hay em đã làm những gì.

Chỉ cần em yêu anh thôi.”

Ông thầy giám thị tấm tắc khen:”Thằng này chuyển trường mà hát tặng bạn, cảm động ghê!”

Mọi người bỗng đổ dồn hết ra ban công để xem sự tình gì đang xảy ra, người thì xuýt xoa khen ngợi, hú hét ầm ĩ, người thì bĩu môi lắc đầu...Chỉ có Tuệ Trân vẫn chuyên tâm ngồi trong lớp, nhưng vẫn không tránh bị làm phiền bởi tiếng ồn.

“Ai mà hát dở thế không biết? Lời ngọng tùm lum, sai tông hết cả!”

Nhưng cô lập tức bật dậy, chạy ra nhìn xuống khi nhận ra đó không là giọng của ai khác. Cậu nhìn thấy cô, gương mặt bỗng sáng rõ, mặc kệ mọi người xung quanh nói thật to: “Lâm Tuệ Trân, làm bạn gái anh nhé!”

Những tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên. Cô lập tức chạy xuống, xấu hổ, kéo cậu ra khỏi đám đông:

“Làm cái gì vậy?”

“Đồng ý hay không?”-Cậu níu lại, nhìn thẳng vào cô.

“Đi ra khỏi đây rồi hăng nói!”-Cô tiếp tục cố gắng kéo cậu ra.

“Không!”-Cậu bướng bỉnh, khoanh tay lại-“Trả lời đi, nếu không cứ đứng ở đây mãi đấy!”

Cô giật mình nhìn cậu. Đôi mắt ẩn chứa đầy vẻ hi vọng, nhiệt tình, cô như thấy chính mình một năm trước.

Lúc đó cô còn ngây thơ, còn rất nhiệt huyết với cuộc sống, với tình yêu, cô đã từng có rất nhiều cơ hội cho riêng mình. Ngay cả trong một năm qua cũng vậy, có quá nhiều cơ hội cho cô.

Vậy tại sao không tự mình nắm một cơ hội nữa?

Can đảm để sống,

Can đảm để yêu,

Sống là chính mình,

Đó là tất cả những gì cô từng có!

27. Chương 27 : Hạnh Phúc Thật Sự.

“Làm bạn gái anh nhé?”-Cậu hỏi lại, đưa tay ra trước mặt cô.

Cô im lặng, xung quanh cũng im lặng, hồi hộp nghe câu trả lời.

“Vâng...”-Nước mắt cô chảy ra từ khóe mi, tiếng reo hò hú hét vang lên, cậu đang định ôm cô xoay một vòng như trong phim thì lão giám thị huỳnh huych chạy tới, vừa chạy vừa hét như cái loa phóng thanh.

“Thằng nhóc kia, sao mày dám lừa giám thị hả???”

Nhìn đồng lứa tức giận đỏ bốt phừng phừng, đám học sinh nhốn nháo hết cả lên tìm đường chạy. Cậu nắm lấy tay cô, len ra khỏi đám đông hỗn loạn.

Cô lau nước mắt, giây phút này, cô mới thực sự cảm thấy hạnh phúc nhất...

Sau một hồi chạy đến độ mất phương hướng, cuối cùng cậu nghĩ thế nào lại dẫn cô vào phòng vệ sinh lần nữa.

“Phù...”-Cậu chống tay lên đầu gối-“Người gì mà dai khiếp!”

Cô cười, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cậu :”Ai bảo lừa người ta?”

Cậu ngạc nhiên nhìn thẳng vào cô, bỗng nhận ra hành động bất thường của mình, cô lập tức quay sang chỗ khác, chuyển chủ đề.

“Màu mè thật đấy nhỉ, còn hát nữa.”

“Ồ thì...Lâu lâu cũng phải khác người một tí ^^”

“Thế sao biết bài đấy mà hát?”

“Hát đại!”

Cô:”...”

“Sao thế?”-Cậu hỏi.

“Không có gì!”-Cô quệt mồ hôi trên trán-“Thế có hiểu nó có nghĩa gì không?”

“Không!”

Cô chống tay xuống đất, lòng thầm kêu gào.

“Không phải chỉ hát thôi là được rồi à?”

“Được được cái gì, đi về!”-Cô tức khí, quay gót ra cửa.

“Ấy ấy, thôi mà,...”-Cậu nín lại-“Hôm nay anh sẽ nấu một bữa thật ngon để đền tội nhé?”

“Có biết nấu sao?”-Cô ngạc nhiên, hỏi.

“Thế em nghĩ anh sống bằng cách nào trước khi gặp em?”-Cậu cười gian manh.

“Thế sao lúc đầu bảo không biết?”

“Cái này gọi là tiếp cận mục tiêu, hehe!”-Cậu cười tít.

Bỗng từ khu nhà vệ sinh trường Đông Anh phát ra một tiếng thét kinh hoàng.

“Này thì tiếp cận!”-Cô đỏ mặt, bẻ bẻ tay.

“Em có nghệ thuật chọc lét rất giỏi đấy!”-Cậu khoác vai cô-“Về thôi!”

Cô nhẹ ôm lấy cánh tay đang đặt trên vai mình, tự nhủ rằng sẽ không buông ra lần nữa...

“Ê mày, có phải con nhỏ hôm qua mới được tỏ tình không?”

“Ừ nhìn cái mặt nó phát ghét à!”

“Loại hư hỏng như vậy mà được hotboy để ý là thế nào?”

“Ừ, thật không biết xấu hổ là gì!”

Cô định nói lỏng bàn tay ra thì bị cậu nắm chặt lại:” Đừng sợ!”

Cô hất mặt lên:”Ai sợ chứ?”

Cậu cười:”Thế thì tốt!”

“À mà anh thành hotboy từ khi nào vậy?”-Cô gườm gườm.

“Bẩm sinh rồi cô ạ!”-Cậu búng trán cô-“Nên cảm thấy hạnh phúc đi!”

“Cái gì chứ???”-Cô ôm trán-“Đứng lại đó!”

“Ha ha, không đứng đấy!”

Cả hai rượt nhau đúng một vòng quanh trường.
Cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa, vì đã có cậu ở bên.
Bây giờ cô đã hiểu...hạnh phúc thực sự là gì...

28. Chương 28 : Đầu Gấu.

Ở tiệm làm thêm quen thuộc. Hôm nay cậu không lặng lẽ nhìn cái menu nữa mà lặng lẽ ngắm nhìn ai đó ^^.

Chợt.

Rầm!!!

“Con nào là con Tuệ Trân đâu?”-Một tên có vẻ rất hồ báo, hình xăm đầy mình đập cái cửa làm nó muốn bung ra.

Cậu nhú mày, đứng dậy:”Anh hỏi ai?”

“A, thì ra là mày à?”-Hắn liếm môi, đang định đi tới thì bị một tên đàn em cũng chi chít hình xăm kéo lại.

“Đại ca, tên đó là con trai mà!”

“Ồ ha!”-Hắn trợn ngược mắt lên-“Tao không hỏi mày!”

Rồi hắn quay sang chị quản lý:”Là mày phải không?”

Chị quản lý chân tay run lấy bầy, làm rơi cả cuốn sổ xuống đất:”Kh...khô...không...”

“Chắc chắn là nó! Xử!”-Hắn quay lại bọn đàn em.

“Có chắc chắn không ạ?”-Tên đàn em hỏi ngược lại.

“Không nó thì là ai?”-Hắn gầm lên-“Có mỗi nó là con gái còn gì?”

“Tên này coi bộ đầu óc ngu si chỉ có mạnh cái chân tay mới hơn được tụi đứng sau...”-Cậu thầm nghĩ.

“Xử!”-Hắn gầm lên một tiếng nữa, lũ đàn em nhìn nhau rồi rục rịch chuẩn bị.

Bỗng cậu bước tới trước mặt hắn, đẩy chị quản lý ra phía sau.

“Muốn gì?”-Hắn hất hàm hỏi.

“Chị ấy không phải, ở đây không có ai tên Tuệ Trân hết!”-Cậu bình tĩnh nói.

“Phải hay không kệ mẹ tao, liên quan gì tới mày???”-Hắn nói như hét vào lỗ tai cậu.

Đúng là những tên ngu si thường có tự ái rất cao, vượt ra khỏi vũ trụ luôn cũng nên.=.=

“Tôi chỉ muốn nói là anh đừng đánh oan người khác như thế!”

“Thằng nhãi con này, mày muốn ăn đòn à?”-Hắn xóc cổ áo cậu lên.

“Có chuyện gì thế?”-Bỗng Tuệ Trân từ trong bếp chạy ra, “ngây thơ” hỏi.

“Ra đây làm gì, đi vào trong mau!”-Cậu nói gấp gáp.

Nhưng khi thấy cổ áo cậu bị tên côn đồ xóc lên, cô lo lắng, kiên nhẫn hỏi lại:”Chuyện gì vậy?”

Hắn hỏi tên đàn em:”Con gái nữa kìa?”

“Vâng, không biết là đứa nào nhỉ? Giá mà cậu Duy cho bức hình thì xong rồi!”

“Cái gì? Tấn Duy sai các người sao?”-Cậu trợn mắt. Chiếc khăn trên tay Tuệ Trân rơi xuống đất.

Không để ý lời cậu nói, hắn tiếp tục bảo tên đàn em:”Thôi mày xử hết mọi con trong quán này cho tao, lỡ nhận tiền rồi, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!”

Chị quản lý mặt mày tái mét, đứng không vững nên phải bám vào áo cậu.

Hiểu ra vấn đề, Tuệ Trân nhẹ giọng, run run:” Đừng...Là tôi...”

Hắn quay cái đầu dần động lại phía cô:”Mày là Tuệ Trân?”

Cô gật gật đầu, răng cứ đánh cầm cập vào nhau.

Lập tức tên đàn em của hắn lao tới, giáng một gậy xuống đầu cô. Theo bản năng cô chỉ biết ngồi thụp xuống, ôm đầu và...chờ chết.

“Bốp!”

Tiêu rồi, cô tiêu rồi! Tiêu thật rồi!

Ủa? Nhưng sao không đau đớn gì thế này? Chẳng lẽ đau quá mất cảm giác luôn rồi?

Cô ngước mắt lên, vừa lúc thân người cậu ngã xuống. Đầu cô trống rỗng.

“Đại ca, đánh lộn rồi, giờ sao?”

“Kệ mẹ nó, đánh tiếp! Xử nó luôn đi, cái tội dám xía vào chuyện của tao!”

Một gậy nữa sắp sửa giáng xuống đầu cô. Cậu dù đang yếu ớt cũng cố chồm lên bao bọc lấy thân hình mảnh mai của cô. Lần này là vào lưng. Cô giãy giụa, đẩy cậu ra nhưng sức mấy cũng không được.

“Thả ra...thả ra đi mà, đừng cố chịu như vậy...”-Cô vừa khóc vừa nói.

“Nằm im!”-Cậu nói như ra lệnh.

“Đại ca, thằng này coi bộ muốn diễn vở anh hùng cứu mỹ nhân rồi! Hahaha!”

“Được, muốn diễn tao cho diễn! Cả lũ chúng bay, lên đập nó như tử cho tao!”

Lập tức cả đám đang đứng phía sau hắn xông lên, bắt chọt khựng lại:”Nó nào ạ?”

“Cả hai nó!”-Hắn giậm chân huỳnh huých-“Sao mày ngu thế?”

“Ồ dạ thì...”-Tên đàn em cười cười-...thôi lên tiếp chúng bay!”

Tuệ Trân nhắm tịt mắt lại, nghe tiếng bước chân dồn dập ngày càng gần mình hơn. Cô có cảm giác như tay cậu cũng ôm cô chặt hơn. Cô tức giận, rõ ràng chống đỡ không nổi, thì còn đỡ giùm cô làm gì.

Thôi kệ đi! Dù sao cậu với cô cũng yêu nhau rồi, chết cùng nhau cũng coi như là niềm hạnh phúc!

29. Chương 29 : Tốt Nghiệp.

Chợt!

“Í...o...í...o”

“Cớm à?”-Hắn há hốc.

“Đứa nào leo mép đấy?”-Hắn nghiêng răng nhìn quanh.

“Không xong rồi đại ca, rút mau!”-Tên đàn em gấp gáp-“Tụi mình bị “khều” nhiều lắm rồi, lần này bị bắt là toi mạng đấy ạ!”

“Hừ!”-Hắn đập cửa cái rầm đi ra ngoài, cả lũ đàn em nhón nháo chạy theo-“Lần sau tao xử tụi bây!”

Chị quản lý nằm bò ra bàn vuốt ngực:”May mà điện thoại mình bài nhạc chuông cảnh sát, hừ...Tụi nó ngu thật!”

Tuệ Trân khẽ lay lay cậu:”Này, dậy đi, hần đi rồi!”

Nhưng cậu lại bất động, tay vẫn ôm chặt cô. Cô sợ hãi lay cậu lần nữa.

Bống.

Toong!

Một giọt máu từ đỉnh đầu cậu chảy xuống, chảy qua vành tai cậu, rồi chảy xuống khoeo mắt cô.

Lập tức cô đưa tay ra đằng sau sờ lấy đầu cậu:”Máu...máu nhiều quá...Cấp cứu...cấp cứu mau!”

Khi cậu tỉnh dậy thì xung quanh toàn là màu trắng, chắc chắn đây là bệnh viện. Quay qua thì thấy cô nằm gục đầu ở bên, định đưa tay lên vuốt tóc cô nhưng toàn thân đau hết cả, băng bó cứ như xác ướp, đến cử động nhỏ cũng không được.

Nghe tiếng động, Tuệ Trân lập tức tỉnh dậy, dụi dụi mắt, ngáp như trẻ con. Thấy cảnh này thì cậu không nhìn được lại bật cười. Còn cô khi thấy cậu tỉnh dậy thì cái miệng đang há hốc không ngậm lại được.

“Anh tỉnh lúc nào vậy?”-Cô chồm tới hỏi han cậu.

“Tỉnh lâu rồi nhưng mà mắc ngất người nào đó thần nhiên ngủ trong khi người ta thương tích đầy mình thế này đây!”-Cậu làm ra vẻ đau khổ.

“A...E...em xin lỗi!”-Cô cắn cắn móng tay-“Giờ anh khát nước không?”

“Không!”

“Đói không?”

“Không!”

Suýt nữa cô đã hỏi “Muốn đi vệ sinh không?” nhưng cậu đã nói trước.

“A! Mắt bị con gì bay vào ngứa quá!”-Cậu đưa cánh tay băng như cục bột lên dụi dụi mắt.

“Đâu? Đâu nào?”-Cô đẩy cánh tay cậu ra, soi kĩ mắt cậu-“Có cái gì đâu?”

“Có, ở trên á, ngứa quá!”

“Đã bảo không c...”

Cô chưa nói hết câu đã bị cậu “khóa môi”.

Mắt cô mở to ra hết cỡ rồi từ từ nhắm lại...

“Lễ tốt nghiệp khóa XX”.

Trên bục, thầy hiệu trưởng đang phát biểu, bên dưới là đám học sinh cuối cấp mắt đỏ hoe.

Tuệ Trân cầm trên tay tấm bằng tốt nghiệp nhưng trong lòng thì không vui chút nào.

Vì cô sẽ phải đi học đại học, nơi cô ấp ủ ước mơ trở thành một cô giáo - giống như người mẹ đã mất.

Nhưng nếu vậy thì cô sẽ phải xa cậu...

Mọi người đã về hết, một mình cô nhẹ bước trên hành lang vắng lặng, từng chiếc lá nhỏ nhẹ lướt qua trước khuôn mặt buồn thẳm.

Kia rồi. Cậu đang đứng phía cuối dãy hành lang, trên tay ôm một bó hoa ly hai màu.

Cô mỉm cười, nhẹ đỡ lấy bó hoa.

Cậu cũng cười: "Chúc mừng tốt nghiệp!"

Cô đang cười đầy chút, nhưng nước mắt lại làm ướt khóe mi rồi.

Cậu nhẹ nhàng ôm cô vào bờ vai rộng của mình. Hiểu. Cậu hiểu chứ.

Họ cứ như vậy, không một lời nói, nhưng họ vẫn hiểu nhau.

Một tình yêu nhẹ nhàng như ánh nắng chiều sau mặt trời lặn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-tron-doi-bang-mot-loi-gia-doi>